

VERTROOSTING

EEN TIJDSCHRIFT, GEGROND OP FEITEN, HOOP EN OVERTUIGING

„....INDIEN GIJ NIET WORDT GELIJK DE KINDERKENS....”

MATTHEUS 18:3

Vertrouwing wordt in alle werelddeelen gelezen.

VERSCHIJNT MAANDELIJKS

No 110

OCTOBER 1945

I N H O U D

Ter attentie	2	Gods liefde	14
Theocratische orde	3	Feiten achter het prikkeldraad	17
Moderne Christenvervolging	4	De wonderen van de diepte der zee	19
Onze kinderen	6	Vergankelijke heerlijkheid	20
Dragers van het kruis	8	Zelfvernietiging?	21
Voor Uw gezondheid	8	De golven van de zee	22
Het herdershoekje	9	Haast niet te gelooven	23
Ter herinnering	11	De „Wachttoeren”	23
Gedicht uit het concentratiekamp	12	Vraag en antwoord	24

CONSOLATION

Published every other Wednesday by
WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC.
117 Adams St., Brooklyn 1, N. Y., U.S.A.

OFFICERS

President: N. H. Knorr.
Secretary: W. E. van Amburgh.
Editor: Clayton J. Woodworth.

Vijf cents per exemplaar (Engelsche uitgave).

\$ 1 per jaar in de Vereenigde Staten.

\$ 1.25 in Canada en alle andere landen.

OPMERKINGEN VOOR ABONNE'S.

Betalingen: Betaalt in uw eigen belang door middel van een postwissel. Wanneer er geld in een envelop overgestuurd wordt met de gewone post en deze gaat verloren, dan kan het niet vergoed worden. Overmakingen vanuit andere landen dan die hieronder genoemd worden, kunnen gedaan worden aan het bureau te Brooklyn, maar alleen door een internationale postwissel. Een kwitantie voor een hernieuwd abonnement zal alleen gegeven worden wanneer er om gevraagd wordt. Een Bericht dat het abonnement afloopt, zal één maand te voren, samen met het tijdschrift verzonden worden. Verlengt s.v.p. tijdig, opdat geen exemplaren verloren gaan.

Zendt Adresveranderingen onmiddellijk naar ons, eerder dan naar het postkantoor. Het is goed als uw aanvraag ons minstens twee weken vóór den datum dat het tijd-

schrift wordt uitgegeven, bereikt. Zendt uw oude, zowel als uw nieuwe adres. Exemplaren worden door het postkantoor aan uw nieuw adres niet verzonden, vóór dat de extra portokosten door u zijn vergoed.

Verschijnt ook in Engelsch, Grieksch, Portugeesch, Spaansch, Ukrainisch, Zweedsch, Noorsch, Duitsch en Fransch.

BUREAUX VAN ANDERE LANDEN:

Engeland: 34 Craven Terrace, London, W. 2.
Australië: 2 Homebush Rd., Strathfield, N. S. W.
Zuid-Afrika: 623 Boston House, Kaapstad.
Mexico: Calzada Melchor Ocampo 71, Mexico, D. F.
Brazilië: Rua Licínio Cardoso 330, Rio de Janeiro.
Argentinië: Calle Honduras 5646-48, Buenos Aires.
Ingeschreven als bijkantoren te Brooklyn, N. Y. volgens de Wet van 3 Maart 1879.

VERTROOSTING

Uitgegeven door:

WATCH TOWER BIBLE EN TRACT SOCIETY

Te verkrijgen bij: Ceintuurbaan 249, Amsterdam.

Nederland: „Watch Tower” Postbox 5021, Amsterdam, alsook bij alle groepen van „Jehova's Getuigen”.

België: „Watch Tower”, Julien Dillenplaats 2, St. Gillis, Brussel.

Prijzen:

Nederland: 1 jaar f 3.00, ½ jaar f 1.50; per exemplaar 25 cent. Giro Nr Den Haag.

België: Per exemplaar Fr. 3.00.

TER ATTENTIE

Waarde lezers,

Tot onze spijt is het ons niet mogelijk geweest, dit nummer in hetzelfde formaat te laten verschijnen als het nummer van September. Hiervoor bestaan verschillende redenen. Op het oogenblik heerscht een geweldige papierschaarschte.

Maar waar wij nog meer mee te kampen hebben, is dat wij in dit land van de autoriteiten geen medewerking hebben, wat wij van een democratisch land niet gewend zijn en wat in geen ander democratisch land het geval is. Ons hoofdbureau in Brooklyn wil ons graag grotere hoeveelheden papier zenden, maar deze zending kan nog niet doorgaan, omdat de desbetreffende Nederlandsche instanties er nog niet toe konden besluiten ons toestemming te geven, om ons eigen papier in te voeren.

Er zullen ook enkelen geweest zijn, die opgemerkt hebben, dat in het nummer van September geen giro-nummer opgegeven is. Op 20 Juli werd dit bij den postcheque- en girodienst te Den Haag aangevraagd en betaald. In de daarop volgende weken waren wij

herhaaldelijk bij de betrokken instanties met het verzoek om de afhandeling te bespoedigen, daar het in onze bedoeling lag, het giro-nummer aan onze lezers in het September-nummer mede te deelen. Bovendien stuurden wij een telegram, dat hierop betrekking had. Op 28 Augustus was men dan eindelijk tot de ontdekking gekomen, dat wij voor het giro-nummer een speciale volmacht van het hoofdbureau te Brooklyn nodig hebben. Gelukkig was op dien dag een vertegenwoordiger van ons Genootschap bij den postcheque- en girodienst te Den Haag om dus van deze, ongeveer 6 weken na onze aanvraag gedane ontdekking, kennis te nemen. Wij hopen spoedig de inmiddels aangevraagde speciale volmacht van Brooklyn te ontvangen en, als de post niet over 6 weken weer voor een nieuwe verrassing zorgt, het lang verwachte giro-nummer in ons tijdschrift bekend te maken.

Dit bericht hebben wij geplaatst, om bij de waarde lezers begrip voor onze moeilijkheden te verkrijgen en om aan te toonen, dat de schuld voor het een en ander niet bij ons ligt.

VERTROOSTING

„OP ZIJN NAAM ZULLEN DE VOLKEN HUN HOOP STELLEN”

MATTHEUS 12: 21: KATH. BIJB.

12de Jaargang

Amsterdam, October 1945

No 110

THEOCRATISCHE ORDE

Om een goed begrip van bovenstaanden titel te verkrijgen, dienen wij allereerst te weten wat *Theocratie* beteekent. In Oosthoeks geïllustreerde encyclopaedie vinden wij in het kort de volgende verklaring: „Godsregeering; de heerschappij van God; de priesterheerschappij, in 't bijzonder gebezigd voor de Mozaïsche staatsinrichting, waarin de wil van God de hoogste beslissing gaf.”

Theocratie is dus het tegenovergestelde van Democratie, hetwelk Volksregeering beteekent. Welke van deze beide vormen de beste is, behoeft geen betoog voor hen, die den Almachtigen Schepper van hemel en aarde (Jehova) als hun Vader of Levengever erkennen en liefhebben.

Jehova nu is een God van Orde. „Want God is geen (God) van verwarring, maar van vrede” (1 Korinthe 14 : 33). Dit kunnen alle schepselen constateeren in de groote schepping, waarvan zij een deel uitmaken. Zien wij hoe de hemellichamen zich volgens 'n bepaalde orde, geruischloos, ondanks hun ontzagwekkende snelheden, in hun voorgeschreven banen wentelen en voortbewegen, dan moeten wij evenals de Psalmist, die Almachtige Kracht, die zooiets groots heeft voortgebracht en in stand houdt, als God erkennen en loven. „De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk.” — Psalm 19 : 2; 148 : 1-13.

Een regeering met zulk een Macht aan het hoofd als stuwende kracht, welke eeuwig en onveranderlijk dezelfde is, moet dan ook ongetwijfeld „*De Ideale Regeering*” zijn, omdat deze volgens onveranderlijke wetten in eeuwigheid bestendig is. Deze *Theocratie* of *Godsregeering* zal binnen afzienbaren tijd een einde maken aan de tegenwoordige heerschappijen en dan zelf in eeuwigheid blijven bestaan, zooals God door Zijn profeet Daniël beloofd heeft. „Doch in de dagen van die koningen zal de God des hemels een koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden; het zal al die koninkrijken vernalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan”. — Daniël 2 : 44.

Van de voorbeeldige Theocratie, met Mozes als middelaar, weten wij, dat zoolang het volk Israël gehoorzaam de geboden en inzettingen hield, er vrede en voorspoed onder dit volk was en het vele zegeningen van hun grooten Schepper en Koning mocht verwachten. Eigen schuld, nl. ontrouw aan die verheven leiding, stortte hen in het ongeluk.

Over onzen tijd zegt Jezus Christus: „En wanneer de Zoon des menschen komen zal in Zijne heerlijkheid, en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij

zitten op den troon Zijner heerlijkheid. En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt” (Mattheüs 25 : 31, 32). Dit scheidingswerk is heden aan den gang, maar alleen diegenen, die Gods Woord kennen, weten dit. God wil dat iedereen zijn keuze doet, en dat is het wat tegenwoordig geschiedt. „Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog rechtvaardig worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde” (Openbaring 22 : 11). Uitsluitend zij, die tegenover Jehova van goeden wil zijn, zich met Zijn voornemen op de hoogte stellen en daarop hun vertrouwen stellen, zullen den ondergang der goddeloozen overleven en de zegeningen van de *Theocratie* of *Gods Koninkrijk* genieten. „Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijne rechter (hand zijn): Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.” (Mattheüs 25 : 34). De Psalmist verklaart hierover: „Wacht op den HEERE, en houd Zijnen weg, en Hij zal u verhoogen, om de aarde erfelijk te bezitten; gij zult zien, dat de goddeloozen worden uitgeroeid” (Psalm 37 : 34). Om deze reden dienen thans alle menschen, die vrede en gerechtigheid liefhebben, zich een duidelijk beeld van deze *Godsregeering* of *Theocratie* te vormen, hetgeen alleen mogelijk is, door de goddelijke waarheden en voorbeelden, die wij in Zijn Woord den Bijbel vinden, grondig te bestudeeren.

In symbolische taal is een „stad”, een organisatie, eveneens wordt een „berg” als symbool van Gods organisatie gebruikt (zie Psalm 48 : 2-4). Het „*Nieuwe Jeruzalem*” de „*Heilige Stad*”, waarvan het Jeruzalem, door Jehova in Palestina gesticht, een voorbeeld was, wordt in Openbaring 21 : 1-5 beschreven als de oprichting van de *Theocratie* en het tot stand komen van de gezegende toestanden, waarnaar alle oprechte menschen eeuwen lang verlangd hebben, en die politieke noch godsdienstige richtingen ooit hebben kunnen brengen. „En God zal alle tranen van hunne oogen afwischen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan. En Die op den troon zat [Jehova, de Groote Theocraat], zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw” (Openbaring 21 : 4, 5). Dat is in het bijzonder in dezen tijd de eenigste hoop der wereld. *Een andere hoop bestaat er niet.*

Jehova heeft een Universeele Organisatie, waar

allen bij behooren, die Hem dienen en gehoorzamen, hetzij onzichtbare of zichtbare schepselen. Universeel wil zeggen, algemeen, alles omvattend of algeheel. *De Universeele Organisatie van Jehova* is als volgt samengesteld:

1. *Jehova*, de Grootte Vader, Schepper of Levengever en de hoogste autoriteit. — Jesaja 33 : 22; 40 : 28.

2. *Christus Jezus*, Zijn Eeniggeboren Zoon, wegens Zijn gehoorzaamheid tegenover Jehova, door Dezen tot de hoogste positie in het heelal benoemd en verheven. — Filippensen 2 : 8-11.

3. *De 144.000 regeeringsleden van Christus*, die eveneens wegens hun gehoorzaamheid tegenover Jehova, deze hoogste positie ontvangen. — Openbaring 14 : 1-5.

4. *Cherubijnen*, machtige onzichtbare schepselen, die belangrijke opdrachten aangaande de rechtvaardiging van Jehova's Naam en Woord vervullen. — Genesis 3 : 24; Ezechiël 10 : 4-7; Jesaja 37 : 16.

5. *Serafijnen*, eveneens machtige onzichtbare schepselen, die aan Jehova volledig toegewijd zijn, en met betrekking tot Gods volk op aarde belangrijke functies vervullen. — Jesaja 6 : 2-7.

6. *Engelen*, of boodschappers, die de verbinding tussen Jehova, Christus Jezus en Gods volk op aarde in stand houden. — Genesis 19 : 1; Exodus 23 : 20; Lukas 2 : 10-14.

7. *Menschen*, nl. die met verstand begaafde schepselen, die Jehova vrijwillig wenschen te dienen en te gehoorzamen, aan Hem toegewijd zijn en van Hem de opdracht hebben de *Theocratie* aan te kondigen. — Mattheüs 24 : 14.

Dit alles vormt een geheel, een éénheid, bestuurd vanuit één centraal punt, den *Grooten Theocraat en Bestuurder Jehova God*. Allen, die tot deze organisatie behooren zijn Jehova volledig toegewijd en ontvangen uitsluitend van Hem alle onderwijzingen, opdrachten en volledige bescherming. *In deze Uni-*

verseele Organisatie bestaat de Theocratische Orde en alles werkt tot eer en verheerlijking van Hem, uit Wien, door Wien en tot Wien alle dingen zijn. — Romeinen 11 : 36; 1 Korinthe 15 : 28.

Het grootste voorrecht, dat een mensch hebben kan, is, tot deze organisatie te behooren, zooals de psalmist het beschrijft in Psalm 84 : 11. „Want één dag in Uwe voorhoven is beter dan duizend (elders); ik koos liever aan den dorpel in het huis mijns Gods te wezen, dan lang te wonen in de tenten der goddeloosheid.”

In deze *Theocratie* bestaat nog een andere orde: Volgens de Schrift is Jehova onze Vader en deze groote Universeele Organisatie onze Moeder. De apostel Paulus zegt dienaangaande: „Maar Jeruzalem, dat boven is, dat is vrij, hetwelk is ons aller moeder” (Galaten 4 : 26). Hij geeft hier dus te kennen, dat hij en alle ware navolgers van Christus Jezus, kinderen zijn van Jehova God en *Zijn Theocratische Organisatie*. Aan deze kinderen gaat de vermaning: „Mijn zoon, bewaar het gebod uws vaders, en verlaat de wet uwer moeder niet” (Spreuken 6 : 20). Al deze kinderen worden door Jehova geleerd en daarom staan zij volkomen buiten alle aangelegenheden van deze goddelooze wereld. „En al uwe kinderen zullen van den HEERE geleerd zijn, en de vrede uwer kinderen zal groot zijn”. — Jesaja 54 : 13.

MODERNE

CHRISTENVERVOLGING

„Maar zij hielden aan met groot geroep, eischende, dat Hij zou gekruist worden; en hun en der overpriesteren geroep werd geweldiger. En Pilatus oordeelde, dat hun eisch geschieden zou. En het volk stond en zag het aan. En ook de oversten met hen beschimpten (Hem), zeggende: Anderen heeft Hij verlost, dat Hij nu Zichzelven verlosse, zoo Hij is de Christus, de Uitverkorene Gods. En ook de krijgsknechten tot (Hem) komende, bespotten Hem, en brachten Hem edik; En zeiden: Indien gij de Koning der Joden zijt, zoo verlos Uzelven.” Zoo lezen wij in Lukas 23 : 23, 24, 35-37.

Wij zullen hier even bij stilstaan en probeeren ons een voorstelling van deze situatie te maken. Christus Jezus, die in Openbaring 3 : 14 „de trouwe, en waarachtige Getuige” genoemd wordt, omdat Hij gedurende Zijn aardsche loopbaan als een Getuige van Jehova God, Zijnen Vader, de waarheid aangaande Jehova's voornemen over Gods Koninkrijk gepredikt heeft, wordt aan het einde van Zijn aardsch leven door een bende godsdienst-aanhangers onder leiding van de geestelijkheid, nl. de overpriesters uitgejoeld en bespot. Dit was de dank van deze godsdienstige goddeloozen aan Hem, Die voor hun eigen bestwil bekendgemaakt heeft, dat hun godsdienstige practijken een bespottung van Gods Naam zijn en hen in het verderf voeren.

Is dat heden ten dage anders? Jezus zeide tegen Zijn ware navolgers: „Indien u de wereld haat, zoo weet, dat zij Mij eer dan u gehaat heeft. Indien gij van de wereld waart, zoo zou de wereld het hare liefhebben, doch omdat gij van de wereld niet zijt,

maar Ik u uit de wereld heb uitverkoren, daarom haat u de wereld." (Johannes 15 : 18, 19). Ook de apostel Paulus bevestigt dit in 2 Timótheüs 3 : 12.

Velen zijn de meening toegedaan, dat dit in den tegenwoordigen tijd niet meer van toepassing is. Duizenden Jehova's getuigen hebben echter in de afgelopen jaren in de Duitsche concentratie-kampen, waar zij opgesloten waren terwille van hun geloof en omdat zij God meer gehoorzaamden dan menschen, gelijk de apostelen (Handelingen 5 : 29), ondervonden, dat de aankondiging van vervolgingen voor ware Christenen nog steeds van kracht is.

Maar, zullen enkelen zeggen, dat is nu toch weer anders, aangezien het nationaal-socialisme niet meer bestaat. Bovendien hebben wij hier in Nederland toch weer een democratie en daarom de vrijheid God te dienen volgens ons geweten. Voor dezen publiceren wij hier een ervaring, die een getuige Jehova's onlangs opgedaan heeft, en die een eigenaardig licht werpt op de *godsdiensstige onverdraagzaamheid* gelijk als in de dagen van Jezus. Hij schrijft:

„Hier eens een ervaring uit het Westen des lands. Wij gingen met z'n vieren, waaronder een vrouw, naar *Volendam* om de aandacht der menschen op de komst van Gods Koninkrijk, de eenige hoop der wereld te vestigen. Het was op een Zondagmorgen, wanneer de menschen niet werken en dus veel tijd hebben om over geestelijke dingen te spreken en over goddelijke waarheden na te denken.

Wij begonnen in de haven en op den havendijk. Daar stonden groepen mannen met elkaar te praten en het duurde dan ook geen kwartier of wij hadden weer een drom menschen om ons heen. Vooral onze geloofszuster werd het erg moeilijk gemaakt, doordat men haar overal naliep. Zij deed goed haar best en verwekte hierdoor steeds meer opzien. Dit werd zoo erg, dat ik haar verzocht, ergens anders te beginnen, wat zij ook deed. Even later werd ik door een B.S.-er meegenomen naar het politiebureau, terwijl het gepeupel mij met allerlei opmerkingen achterna joelde, zooals: sluit hem in den bunker, gooi hem in de haven, sla hem dood enz. Hier deed jong en oud aan mee.

Op het politiebureau aangekomen, werd ik ervan beschuldigd met lectuur gevent te hebben. Hierop antwoordde ik, dat ik niets verkocht, maar aan de

menschen bekend maakte, dat deze goddelooze wereld weldra vernietigd zal worden en het Koninkrijk van den grooten Vredevorst, Christus Jezus, zal worden opgericht. Indien de menschen iets naders willen weten, geven wij brochures tegen drukkosten af.

Dit is dan geen verkoopen maar verspreiden. Daar wij in een democratisch land leven, waar wij God vrij kunnen dienen, moet dat ook hier toegestaan worden. Tevens is het een eeuwenoud gebruik zoo te evangeliseeren en ook Bijbelsch (Handelingen 5 : 42; 20 : 20). De leider der B.S.-politie zocht in het wetboek der gemeente en zeide tenslotte: „Daar is verder niets aan te doen". Toen kon ik weer gaan. Toen ik buiten kwam, stonden mijn twee andere geloofsbroeders al op mij te wachten en zij vertelden mij, dat zij bekogeld waren met steenen en ander straatvuil. Ik besloot, gezien de vijandige houding der bewoners, het stof van mijn voeten te schudden en deze plaats te verlaten, gelijk Jezus ons geboden heeft in Mattheüs 10 : 14. Waar ik mijn fiets gestald had stond het vol menschen. Er was een politieagent bij, die zich omdraaide en wegliep en het volk met hun lasteringen liet doorgaan. Eénmaal werd ik aan mijn schouder en mijn been door een pol gras geraakt. Nu was het wachten alleen nog op de geloofszuster, die dan ook gelukkig spoedig opdaagde. Ook zij werd op een schoftige manier door een ouden man beleedigd. Dat vond zij erg. Zij stond stil en trachtte het gepeupel duidelijk te maken, dat zij naar huis ging en vroeg of zij nu rustig weg kon gaan. Dit verzoek bleef echter zonder resultaat. Men probeerde haar de spelden uit het haar te trekken, terwijl men voortdurend schreeuwde: Moet je een geloof hebben voor een dubbeltje? Een nieuw geloof voor een dubbeltje! Een geloof voor een kwartje! Dat is zoo'n geloof, als je je kop onder water steekt, verzuip je niet. (De lage onbeschofte uitbraakselen zijn wegge laten). Eén van de Volendammers, die zich bepaald schaamde over het optreden van zijn dorpsgenooten, liet onze geloofszuster in zijn huis, dat zij door de achterdeur weer mocht verlaten, waardoor aan dit tooneel een einde kwam."

Tot zoover de ervaring, die een getuige Jehova's in het vrije Nederland opgedaan heeft. Als men dit leest, zou men aan de inquisitie van de middeleeuwen kunnen denken, waar de „kettters" op dezelfde wijze in opdracht van de Roomsche Katholieke Hiërarchie onthaald werden. Het is algemeen bekend, dat de Volendammers met enkele uitzonderingen een Katholieke opvoeding genoten hebben en volledig onder den invloed van deze „kerk" staan.

Wij veronderstellen dan ook, dat deze menschen, die aan deze lage behandeling van Jehova's getuigen deelgenomen hebben, in de veronderstelling leven, dat zij *als goede Katholieken* gehandeld hebben en hiermede Gode welgevallig zijn. Jezus wist dit vooruit en zeide tegen Zijn navolgers: „Zij zullen u uit de synagogen werpen; ja, de ure komt, dat een iegelijk, die u zal dooden, zal meenen Gode een dienst te doen" (Johannes 16 : 2). De godsdienst als middel van Satan, om de ware navolgers van Christus Jezus te dooden en te vervolgen, vinden wij in de dagen van Jezus, in den tijd der apostelen *en in onzen tijd!*

Onze Kinderen

In het tijdschrift „De Wachtoren” lezen wij onder den titel „Noach” betreffende het opvoeden van onze kinderen:

„Een dagelijksche taak of plicht moet hun toevertrouwd worden en de ouders moeten er op toezien, dat deze taak of plicht met ijver vervuld wordt”.

Hiermede wordt in het kort een hoogst belangrijke richtlijn aangegeven, die echter haast vanzelfsprekend bij verstandige ouders de vragen opwerpen: „Hoe kan ik mijn kind het best een taak opleggen, opdat het verlangde doel (het met liefde gehoorzamen) bereikt wordt en tevens, waaruit kan zulk een taak dan bestaan?”

Het laatste is van zeer ondergeschikt belang, daar niet *wat* er gedaan wordt de hoofdzaak is, maar *hoe* een gegeven opdracht wordt uitgevoerd. Veel, ja eigenlijk alles, hangt nu af van het standpunt dat de ouders innemen en welke methode zal worden gevolgd, om het kind de belangrijkheid van de opgedragen taak bij te brengen. Laten wij eens verschillende manieren met een voorbeeld duidelijk maken, dat kan straks vanzelf worden aangetoond, wat juist en vooral wat onjuist is. We hooren nl. zeer vaak opmerkingen als volgt: „Ja hoor, of je dat nu leuk vindt of niet, je moet het toch maar doen. je Papa (of Mama) speelde vroeger ook wel liever, maar daar werd ook niet naar gevraagd en..... zonder werken kom je niet door de wereld, als je dat maar weet!” Vaak wordt ook een algemeen gezegde gebruikt, wat dan de *plicht* van het kind om te helpen moet duidelijk maken, dat luidt: „Als je blijft en nou aanpakken, want..... je eet er óók van mee!”

Weer anderen probeeren het kind, we zouden haast zeggen, om te koopen, door het beloven van versnaperingen of wat dan ook, alvorens het kind aan het werk gaat, het

daardoor tot gehoorzaamheid te brengen, waarbij het zelfs voorkomt, dat het kind eischen gaat stellen, b.v.: „Nee, niet één hand vol snoepjes, maar twee handen vol, dan zal ik het wel doen”.

Een geheel andere methode is het kind tot een zekere taak te animeeren, d.w.z. door het kind *precies* te vertellen *hoe* en *waarom* hij of zij het één en ander wordt opgedragen. B.v. „Kijk eens hier, Papa of Mama heeft het héél druk en nu ben je al zóó groot geworden, wat denk je, zou jij Papa of Mama hier al mee kunnen helpen? Want.....” (hier volgt dan de reden *waarom* en *hoe* het werk zal worden gedaan). Wat op deze wijze wordt voorgesteld zal elk kind graag doen, althans niet botweg weigeren en hier wordt ons de gelegenheid geschonken het kind te *onderwijzen* en tevens tot activiteit aan te sporen, die in de meeste gevallen afgeremd moet worden, omdat het kind in jeugdigen overmoed en ijver boven vermogen zou trachten te handelen.

Dat de beide eerstgenoemde methoden onjuist zijn, behoeft weinig betoog, daar wij voor ons zelf voelen, dat iets wat ons door dwang en zonder een nadere verklaring zou worden opgelegd zeker op verzet zou stuiten, zoo niet daadwerkelijk- dan toch lijdelijk verzet. Het dan volgende voorbeeld (omkoopen) bewijst vanzelf fout te zijn als wij uit de ervaringen zien, dat het kind eischen kan gaan stellen, waardoor aan het ijverig nakomen van een opgedragen plicht een voorwaarde verbonden wordt. Dit wil echter niet zeggen, dat een belooning voor het volbrengen van een of andere taak niet zou gegeven mogen worden of in het vooruitzicht gesteld, maar dan mag deze belooning niet het hoofddoel worden, waarom het werk gedaan wordt.

We schreven alreeds dat véél van de methode zal afhangen die gevolgd wordt, om het kind de belangrijkheid van de opgegeven taak bij te brengen. Ouders, die als Christenen willen leven, zullen dan ook *die* methode volgen, die met de Goddelijke Wetten in de Heilige Schrift opgetekend, in volkomen overeenstemming is, daar dit de *eenige juiste methode* moet zijn. Laten wij dit eens in het licht van Gods Woord onderzoeken. — Psalm 119 : 105.

Zoowel van ouders als van kinderen verwacht Jehova, als Vader van alle schepselen, absolute gehoorzaamheid (Deuteronomium 6 : 4-7), waarbij evenwel een belooning in het vooruitzicht wordt gesteld (vers 3). Uit de verschillende profetische beelden met Zijn volk blijkt overduidelijk, dat Jehova eerst Zijn wil of voornemen bekend heeft gemaakt; en dan pas volgen de aanwijzingen, die het verbondsvolk dient te gehoorzamen (Deuteronomium 4 : 9, 10). Deze gehoorzaamheid zal de liefde tot den Schepper (Vader) bewijzen, evenals ook Christus Jezus Zijn liefde tot Zijn Vader bewees en deze dan ook aan al Zijn volgelingen overdroeg. — Johannes 14 : 15; 15 : 10.

EEN RECORD IN VERGEETAGHTIGHEID

Een dezer dagen was in de Belgrader „Polska” de volgende advertentie te lezen:

„Ik verzoek mijn nieuwen huisbaas, aan wien ik de huur voor een maand vooruit betaald heb, mij te willen mededeelen waar ik woon, daar ik tot mijn spijt straat en huisnummer van mijn nieuwe woning vergeten ben. De huissleutels zijn in mijn bezit. Millian Vukicevic, Professor aan een gymnasium.”

De courant meldt hierbij, dat de verstrooide professor pas tot de ontdekking kwam, dat hij het adres vergeten was, toen de verhuuslieden alle meubels reeds op den wagen hadden en aan hem vroegen, waar zij met de meubels naar toe moesten. Het is niet aan te nemen, dat het vergeetachtigheids-record van den professor nog gebroken kan worden.

EEN KORT HUWELIJK

In Les Vegas kwam de heer Max Wiloth met zijn zoo juist getrouwde vrouw van het stadhuis terug. Onderweg vroeg hij haar in het belang van hun toekomstige kinderen het rooken te laten. De jonge vrouw wees dit verzoek eerst lachend, maar tenslotte in allen ernst en energie af. „Is dat je laatste woord?” vroeg de echtgenoot. „Mijn allerlaatste”, verzekerde zijn geliefde wederhelft. Hierop liet hij den wagen stoppen, stapte uit en bestee een juist passerenden bus — er werd niet meer gezien. Mevrouw Wiloth kan nu rooken zooveel als zij wil. Zij hoeft voorloopig ook niet haar toekomstige kinderen geen rekening te houden. Maar zij heeft er waarschijnlijk toch geen plezier in....

IS ONWEER GEVAARLIJK?

385 mensen — 3 op 1 miljoen inwoners — worden jaarlijks in Amerika door den bliksem gedood. Dat is het resultaat van een statistiek van een Amerikaansche verzekeringsmij. Deze cijfers zijn niet gelijkmatig over het geheele land verdeeld. In de staten Nieuw-Mexico, Arizona, Mississippi, Georgia (dus voornamelijk in het Zuiden) zijn de cijfers hooger: ongeveer 10 op 1 miljoen. In Californië echter werden van de 6 miljoen inwoners in de laatste 10 jaren slechts 5 mensen door den bliksem getroffen en gedood. Bijzonder veilig zijn de groote steden. De wolkenkrabbers met hun staalconstructies werken als bliksemafleiders zonder dat de gebouwen of de menschen in deze gebouwen de minste schade oploopen.

EEN NIEUWE ROBINSON

Een dagreis van Londen verwijderd werd op een klein eiland van de Hebriden een nieuwe Robinson ontdekt. Het is een Hollandsche boer, die elke belangstelling in het wereldgebeuren verloren heeft en niet meer weet wat geld is. Zoals deze Robinson, Wessel genaamd, verklaarde, is hij reeds jaren geleden uit afschuw voor de beschaving uit zijn land gevlucht. Hij leeft van het graan dat hij oogst en draagt kleding van schapenwol. Af en toe gaat hij op de vischvangst om in zijn voeding eenige afwisseling te brengen. In zijn primitieve hut leest hij elken avond in den Bijbel, die hij naar het eiland medegenomen heeft.

Dienaangaande lezen wij in het boek „Kinderen” onder het opschrift „Gehoorzamen”, „Alle ouders die zich God gewijd hebben en dus in een verbond staan om Gods wil te doen, moeten Zijn geboden gehoorzamen; één gebod betreffende hun kinderen luidt aldus: „En gij vaders, verwekt uwe kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de leering en vermaning des Heeren”. — Efeze 6 : 4.

„Leering” („tucht”; Elberf. Bijbel; opvoeding”; Eng. Bijbel; „discipline”; Diaglott) beteekent het kind tucht te leeren en op te leiden in den weg der gerechtigheid en dezen weg van gerechtigheid heeft God in Zijn Woord aangegeven. „Vermanen” beteekent de kinderen te onderwijzen en te onderrichten, leiding en raad te geven overeenkomstig Gods wil, zooals in de Schrift is neergelegd. De ouders, die hun kinderen liefhebben, zullen dit uitdrukkelijke bevel uit de Schrift niet veronachtzamen. Zij zullen er voor zorgen, dat hun kinderen die inlichtingen ontvangen, die God bevolen heeft. Wanneer de ouders beweren God lief te hebben en te dienen en tezelfdertijd nalatig zijn of weigeren hun kinderen in Gods Woord te onderwijzen, zal deze handelwijze der ouders ertoe leiden, dat de kinderen de achting voor hun ouders verliezen en aldus zullen de ouders hun kinderen tot toorn verwekken of tot verkeerde dingen aanzetten. Om deze reden wordt aan de ouders de vermaning gegeven, hun kinderen in de leering [de discipline] en vermaning des Heeren op te voeren.”

Hieruit volgt, dat de ouders in de eerste plaats ervoor zullen zorgen een goed begrip te hebben van 't Goddelijk voornemen, zoodat zij ook hun kinderen daarin kunnen onderwijzen. Door ernstige studie van de in den Bijbel opgeteekende handelingen, die Jehova God met Zijn volk verricht heeft, door het nauwkeurig nagaan van de wijze hoe Hij (als Vader) Zijn volk leert, opvoedt en onderwijst, kunnen de menschen van goeden wil leeren, hoe zij hun kinderen het beste opvoeden (Romeinen 15 : 4; 2 Tim. 3 : 15-17). Steeds zien wij dan dat Jehova Zijn Volk (kinderen) aanraadt naar Hem alleen te hooren en niet naar anderen, want zegt Hij: „Maar indien gij Mij niet zult hooren..... dit zal Ik u ook doen!” (Leviticus 26 : 13-16). Dit beteekent echter geen dwang, zij zijn en blijven vrij om zelf te kiezen (Jozua 24 : 15). Verder zien wij uit deze voorbeelden, dat wanneer het volk luisterde naar de stem des Heeren, het hun dan, zooals hun beloofd was, ook „welging”, maar zoo zij aan die stem niet gehoorzaamden, Hij, van Wien die stem uitging, ook voor hun geschrei doof was, zooals duidelijk is weergegeven in Jesaja 59 : 1, 2. Niets kan dan helpen, dan de belofte van gehoorzaamheid in getrouwheid na te komen. — Psalm 50 : 14, 15.

Uit bovengenoemde Bijbelsche voorbeelden zien wij dus, dat de beste methode om onze

kinderen op te voeren als volgt kan worden weergegeven:

1. Ook wij dienen onzen kinderen onzen wil volkomen duidelijk te maken, die dan ook vanzelfsprekend in overeenstemming zal zijn met Gods wil. Dus vertel het kind precies waarom de opgegeven taak noodig is ook al zal het direct niet alles kunnen begrijpen. Maak het voor ieder kind naar leeftijd en aard zoo duidelijk mogelijk, want van de kennis hangt alles af. De ervaring leert de voor- en nadeelen vanzelf wel.

2. Pas geen dwang toe, maar stel één of andere belooning in het vooruitzicht, die na het vreugdevol uitvoeren van een taak zal gegeven worden. Laat dan ook uw kind vrijwillig kiezen, gehoorzamen en beloond te worden, of ongehoorzaam te zijn en daarvan de gevolgen te dragen, d.w.z. hoort het kind niet naar de ouders zoo zullen zij als het kind iets vraagt ook niet hooren (hetwelk verrassende resultaten oplevert).

Als het kind volgens de in 1 genoemde methode voldoende is ingelicht, zal het verheugd zijn te mogen helpen, of het al dan niet een belooning ontvangt, omdat het reeds weet, dat het „recht” is wat van hem of haar geëischt wordt. Heeft het dit niet ingezien dan zal alle dwang, het tot gehoorzaamheid te brengen, vroeg of laat op verzet stuiten. Bedenk steeds, dat Jehova nadat Hij Zijn kinderen heeft ingelicht, hen ook vrijlaat te gehoorzamen, maar dat de gevolgen steeds voor hun eigen rekening zijn.

3. Heeft het kind beloofd een of andere taak voor ons te volbrengen, dan dienen wij er nauwlettend op toe te zien, dat die belofte, voor zoover het kind bij machte is deze uit te voeren, in zijn geheel wordt nagekomen. Wij hebben alle recht, volkomen gehoorzaamheid te eischen daar het kind dan om zoo te zeggen in een verbond met ons staat. Het is namelijk met ons overeengekomen (nadat het inzicht heeft ontvangen) een of andere taak te aanvaarden, dus kunnen en dienen wij er op te staan dat deze belofte nagekomen wordt, want gaan wij hiervan afwijken dan weet het kind later niet beter en gaat spoedig de gegeven opdrachten half of in het geheel niet meer uitvoeren, omdat de belangrijkheid ten deele verloren is gegaan door onze houding. Komt het kind de belofte zijner taak niet na dan hebben wij niet alleen het „recht” doch ook den „plicht” het kind te bestraffen, omdat het een vrijwillig gegeven belofte niet na wil komen (Spreuken 13 : 24). Natuurlijk zullen wij het kind eerst op de belofte en het nakomen daarvan wijzen (Prediker 5 : 4); blijft het dan echter in gebreke de belofte na te komen, of komt het in verzet, zoo dienen wij het kind op de een of andere wijze te bestraffen, ook weer naar gelang leeftijd en aard dit eischen.

„Een dagelijksche taak of plicht zal hun toevertrouwd worden” luidde de richtlijn. „Toevertrouwd” wil zeggen, dat het kind het als een eer of voorrecht beschouwt

deze taak te mogen vervullen. Hierdoor leert het, want „toevertrouwen” houdt in, dat de opgelegde taak wél zoo mag zijn, dat deze aanvankelijk nog te zwaar of te moeilijk voor ons kind kan zijn, b.v. door een meisje van 8 of 10 jaar het serviesgoed te laten reinigen, waarbij de risico aanwezig is dat het kind wat breekt. Wij kweeken hierdoor niet alleen zelfstandigheid maar vooral door het dagelijksch terugkeeren van die taak, ook plichtsbefef, zoodat het kind reeds vroegtijdig in staat is een of ander zelfstandig, naar het door ons gegeven voorbeeld uit te voeren. Dat zoo'n taak „dagelijks” geschiedt, heeft het niet te onderschatten voordeel dat ons kind hierdoor orde, regelmaat, dus discipline leert, die niet „militair” of „dictatoriaal” behoeft te zijn. maar een noodzakelijk onderdeel is van de Theocratische Orde.

„In hoc signo vinces” (dat wil zeggen: In dit teeken zal je overwinnen) heeft de heidense Romeinsche keizer Constantijn naast een visioen van een kruis in den hemel gezien, toen hij in het jaar 312 n. Chr. tegen zijn concurrent Maxentius in het veld trok, om de alleenheerschappij te verkrijgen. Hij overwon zijn tegenstanders en besloot kort daarop, in het jaar 325 n. Chr. door zijn woord op het concilie te Nicéa, dat uit den eenigen God (Deut. 6 : 4; 1 Tim. 2 : 5) in de toekomst een drieëenige God zou ontstaan. Men zei later, dat keizer Constantijn een „Christen” was geworden, hoewel hij in zijn hart en — zooals uit het bovenstaande blijkt — ook in zijn begrippen, heiden was gebleven. Hij maakte ook anderen tot „Christenen”, die eveneens heidenen bleven. Door hem werd het „Christendom” tot staatsgodsdienst en het kruis voor de daaropvolgende eeuwen tot symbool van godsdienstige verovering. Dit werd voorop gedragen bij bloedige slagen die geleverd werden en was eveneens aanwezig bij alle gruweltooneelen van Christen- en Joden-vervolgingen door de Inquisitie.

Deze geschiedkundige feiten zouden voldoende zijn om ieder innerlijk en uiterlijk verband tusschen het lijden en sterven van den Verlosser en dit kruisteeken te niet te doen, wanneer zulk een verband ooit aanwezig geweest zou zijn. Doch het was nooit aanwezig.

VOOR UW GEZONDHEID

Kan men door lachen genezen worden?

„Een blij hart zal eene medicijn goed maken; maar een verslagen geest zal het gebeente verdrogen”, Spreuken 17 : 22.

Het is inderdaad zoo, dat door het lachen gemoedsbewegingen opgewekt worden, die de span- en weerstandskracht verhoogen. Dit heeft, door middel van het sympathisch zenuwstelsel (buikzenuwen), een plotselinge zenuwontspanning tengevolge; en deze zenuwontspanning oefent wederom een gunstigen invloed uit op de physiologische (d.w.z. lichamelijke, in tegenstelling tot de geestelijke) functies van den betreffende mensch.

De bloedsomloop en ademhaling worden door een vroolijke stemming bespoedigd; de bloedvaten worden in goede orde gehouden; de weefsels en de zweetklieren werken beter; giftstoffen worden vlugger afgescheiden en de spijsvertering wordt bevorderd; innerlijke vergiftigingen worden voorkomen; de lever onttrekt aan het voedsel in grootere hoeveelheid suiker; de witte bloedlichaampjes vermeederen zich sterker en vernietigen vlugger de microben; de opbouw der cellen wordt bevorderd; het proces der celdeeling wordt bespoedigd en de klieren (zoogenaamde klieren zonder uitvoerbuis) zenden grootere hoeveelheden van hun waardevolle sappen in den bloedstroom. Dit zijn de hormonen, die tot de belangrijkste levensstoffen van het menschelijk lichaam behooren.

De beroemde Engelsche wereldreiziger, Dr. William Cook, zeide bij een gelegenheid in de Koninklijke academie te Londen: „Wat ook de verdiensten der geneeskunde in onzen tijd mogen zijn, zoo is haar taak toch hoofdzakelijk daartoe beperkt, in de zieken dat wakker te roepen, wat ik „vis medicatrix” zou willen noemen, d.w.z. de kracht der zelfgenezing, of nog beter: den wil tot leven.”

Juist zoo'n krachtopwekking wordt door het lachen zeer snel tot stand gebracht. Om zoo te lachen, zou de zieke niet de een of andere van buitenaf komende oorzaak moeten afwachten, maar hij zou zichzelf daarin moeten oefenen. Men kan het lachen leeren, en lachen, dat beteekent onmiddellijke verdrijving van den toorn, onmiddellijk het einde van 'n innerlijke verstarring. Het is als een glanzende lichtstraal, die den donkeren hemel van ons leven verlicht. Door onderzoek en ervaring weten wij, dat een plotseling lachen het zichtbare teeken van een vroolijke gedachte is. Lachen, glimlachen en schaterlachen zijn teekenen van opbouwende krachten, die in ons werkzaam beginnen te worden. Lachen verwekt een goede stemming, en deze werkt wederom opbouwend en versterkend op de lichamelijke functies.

In geestelijk opzicht is een goede stemming zelfs nog nuttiger. Zij verdrijft veel zorgen en onnoodig gepieker. Zij geeft geen stof tot haat en jaloesheid. De geestelijke opmerkingsgave wordt door haar leven-

diger en men wordt breeder van opvatting. Een vroolijk schepsel heeft om zoo te zeggen radio-actieve krachten in zich: zijn goede stemming straalt af op zijn omgeving en deelt zich aan anderen mede.

Van een vrouw, die onder den druk van zware zorgen de vertwijfeling nabij was en erg met darmstoornissen en slapeloosheid te kampen had, wordt bericht, dat zij het besluit nam, haar droefheid, die haar het heele leven tot een last maakte, van zich af te werpen, en het zich tot een plicht stelde, dagelijks minstens drie keer te lachen, onverschillig of daar een oorzaak voor bestond of niet. Zij oefende zich daarom bij de minste of geringste aanleiding vroolijk te lachen. Het duurde niet lang, of zij kon zich in een betere gezondheid en in een voortdurende vroolijke stemming verheugen.

Laten wij dus leeren lachen en laten wij vooral de kinderen vanaf hun prilte jeugd daarop attent maken altijd een goede stemming te behouden. Dit kan men bereiken, doordat men hen er aan went anderen kleine plezier-tjes te doen, niet van een overvloed aan materiele goederen afhankelijk te zijn en ook in de minder prettige dingen een lichtpunt te zien en een reden tot lachen te vinden.

Als men gelukkig wil zijn en zich goed wil voelen, moet men lachen. Komt de goede stemming niet voort uit een natuurlijke aanleg, dan kan zij ook de vrucht van een geduldige oefening zijn, waarachter een wijze wil staat. Het is iets grootsch te zien, hoe een mensch temidden van het zenuwslopend rumoer, veroorzaakt door het mechanisme en de opgezwepte hartstochten van het moderne leven, moeite doet zichzelf de vreugde en het geluk te verschaffen.

Dr. Pierre Vachet in het medische tijdschrift „Guérir”.

DE STOFZUIGER VAN DE MAAG.

Een loflied op de zuurkool.

De beroemde physioloog Metschnikow vertelde graag de geschiedenis van een man, die 103 jaar oud werd en zich tot aan zijn dood over een goede

gezondheid mocht verheugen. Deze had als wever steeds een arbeidzaam en armoedig leven geleid. Zijn eenigste hartstocht was zuurkool, die hij in groote hoeveelheden en vaak rauw at. Metschnikow geloofde vast, dat het de zuurkool, met haar antiseptische eigenschappen was, die dezen man het leven heeft verlengd. Ook Pasteur, de groote Fransche bacterioloog was een groot vriend van zuurkool en noemde haar herhaaldelijk de gezondste en nuttigste groente. De zuurkool heeft zich heden ten dage een belangrijke plaats op de gehele aarde veroverd. Juist in den laatsten tijd hebben zich Amerikaanse geleerden beziggehouden met

de eigenschappen van zuurkool betreffende de gezondheid. Twee van hen, Dr. William Sadler en Dr. Brokaw, zijn het roerend met Metschnikow eens, dat de zuurkool de grootste vijand der darmbacteriën is. „Men heeft de spinazie den maagbezem genoemd,” verklaart Dr. Brokaw, „zuurkool echter is de stofzuiger“.

Hiermede wordt alleen bevestigd, wat in den laatsten tijd over de algemeene, gezondheidsbevorderende en geneeskrachtige eigenschappen van de zuurkool gezegd werd. Men heeft in haar een waardevol vitamine vastgesteld, bovendien wordt zuurkool als middel tegen wormen aanbevolen. In de 18de eeuw ontdekte men haar geneeskraft tegen scheurbuik, een ziekte, die vroeger onder de manschappen op de schepen groote verwoesting heeft aangericht. De groote ontdekkingsreiziger Cook had het toender-tijd aan de zuurkool te danken, dat op zijn driejarige reis geen enkel verlies onder zijn manschappen te betreuren was.

L.V.Ze.

NOG IETS OVER ZUURKOOI

Zuurkool is geen minderwaardig voedsel.

Zuurkool wordt in vele gezinnen graag gegeten: en hoewel enkelen haar niet lusten, neemt zij toch onder de voedingsmiddelen een belangrijke plaats in. Langen tijd werd zij beschouwd als een gerecht voor arme menschen, totdat men er achter kwam,

dat zij buitengewoon gezond en als geneesmiddel te achten is, daar Louis Pasteur haar als een van de waardevolste voedingsmiddelen prees. Sedertdien hebben vele vooraanstaande doktoren de zuurkool als een uitstekend geneesmiddel voor alle mogelijke ziekten van darmcatarrhe tot hoofdpijn aangeprezen.

Op een congres in Chicago is aan zuurkool de eerste plaats gegeven onder de geneesmiddelen tegen suikerziekte. Ook als schoonheidsmiddel, als bloedreinigingsmiddel, als middel tegen verstopping en tegen een slechte spijsvertering heeft zuurkool zijn buitengewoon geneeskrachtige eigenschappen bewezen.

Alle lever- en nierzieken, allen die aan jicht en reumatiek lijden, wordt zuurkool aanbevolen. Een beroemde Russische arts zeide: „Zuurkoolsap is de beste medicijn, die ons de natuur tegen alle maag- en darmstoornissen gegeven heeft. Geen ander voedingsmiddel kan ons lichaam zoo goed reinigen als zuurkool“. Zuurkool neemt bij de voeding van het Russische leger de eerste plaats in.

Waarom is nu zuurkool zoo'n algemeenmiddel? De beroemde Elie Metchnikoff van het „Parijsche Instituut“ verklaart, dat de melkzuurbacillen, die ervoor bekend staan, dat zij gifstoffen uit het lichaam verwijderen, in de zuurkool voorspoedig gedijen.

Door zulke eigenschappen zal dit eenigszins verachte voedsel weldra als dagelijksch gerecht op de fijnste tafels verschijnen.

Mrs. C. E. A. Datisman.

HET „KRUIS“ BIJ DEN GODSDIENST

In den „Christelijken godsdienst“ (een misvorming van het Christendom) klampt men zich vast aan het verkeerde symbool van het kruis als aan een afgod. Zoo onderwierp kortgeleden de president van het Internationale Katholieke Waarheidsgenootschap, Dr. Edward Lodge Curran, den „Tempel der Godsdienst“, op de New Yorksche wereldtentoonstelling, met de volgende woorden, aan een scherpe critiek: „Hoe iemand een gebouw zonder eenig Goddelijk symbool kan oprichten en dit den „Tempel der Godsdienst“ kan noemen, gaat alle begrippen te boven. In het gebouw bevindt zich een orgel, maar een orgel maakt nog geen kerkelijk gebouw uit. In het gansche gebouw zijn geen twee stukken hout zoo samengesteld dat zij een kruis zouden kunnen voorstellen.“

Moeten wij uit deze verklaring opmaken, dat godsdienst gewoonlijk ermede begint, twee stukken hout zoo samen te voegen, dat zij een kruis vormen?

Als Jezus over de ware aanbidding Gods sprak, noemde Hij „geest en waarheid“ in een en denzelfden adem als de eenige eischen. Van samengevoegde stukken hout heeft Hij niet gesproken. Wat zulk hout met „geest“ of met „waarheid“ te maken heeft, kan die mijnheer van het Katholieke „Waarheidsgenootschap“ zeker niet verklaren.

Het is niet de bedoeling dat hiermede de New Yorker „Tempel der Godsdienst“ verdedigd wordt (want deze heeft trouwens op zijn dak toch een groot kruis). Iets wat zich godsdienst noemt, verdient vanuit het standpunt der waarheid, dat wil zeggen van het Christendom, heelemaal geen verdediging.

Hoe het kruisteeken gebruikt wordt, toonen volgende voorbeelden:

In de „Benedictusbode“ van September 1934, staat over het „heilige kruis van Scheyern“ geschreven: „Buitendien staat de Hl. Vader tengevolge van dit decreet aan alle geloovigen, een onvolkomen aflaat van 300 dagen toe, zoo dikwijls zij met boetvaardig hart het hl. kruis van Scheyern kussen en daarbij een klein gebed tot eer van het bittere lijden des Heeren opzenden“. — Deze aflaat van den paus is zoo „onvolkomen“, dat een ieder van ons genadiglijk hetzelfde zou kunnen toestaan, wanneer hij er verwaard genoeg voor zou zijn.

In de „Benedictusbode“ van October 1934 kan men lezen: „Door het hl. kruis van Scheyern ben ik, toen ik in geldverlegenheid zat, op een opvallende wijze geholpen geworden. Vertrouwend vol bracht ik een gewijd kruis van Scheyern in mijn zaak aan, met daarnaast een briefje waarop ik de dringend benodigde som had geschreven, en ziedaar, nog op denzelfden dag kwam de som binnen! L.K.“ Voor dezen hinterwalder hangt dus het woord „kruis“ samen met het vullen van zijn leegen geldbuidel. En de „Benedictusbode“ stemt hiermede in.

Het Heedershoekje

Dure heiligen

Sedert kort is Thomas More, de vroegere kanselier van Hendrik VIII van Engeland, en door dezen in 't jaar 1535 wegens hoogverraad (aanhanger van de Roomsche-Katholieke Hiërarchie) terechtgesteld, een officieele heilige van de katholieke kerk. Wat heeft dat een geld gekost!

Het is van ouds bekend, dat deze „onkosten voor de heiligverklaring“ altijd door dat land betaald moeten worden, waar de „heilige“ vandaan komt. Zoo was men in Engeland reeds op deze rekening voorbereid, maar men schrok zich een ongeluk, toen het door het Vaticaan geëischte bedrag bekend werd: 17.000 pond sterling! (13.000 als onkosten voor de heiligverklaring en 4000 voor een gouden kelk, die de paus, zooals bij deze gelegenheden gebruikelijk is, als souvenier ontvangt).

Om het voorrecht, dit souvenier te mogen betalen, hadden de nonnenkloosters in Zuid-Londen gevraagd. Daar deze kloosters niet bovenmatig rijk zijn, kan men zich indenken, hoe zij geschrokken waren, toen zij van de te betalen som hoorden. Het gevolg hiervan waren zenuwachtige bedelannonces in de katholieke pers. De leken van de kerk vernamen over

deze reusachtige rekening van het Vaticaan zoo min mogelijk; maar wie anders moest dit ten slotte betalen dan deze leken?

Onder de katholieken van Engeland heeft deze Roomsche hebzucht een pijnlijker indruk gemaakt, dan iets anders dat in de laatste jaren voorgevallen is. Co. Austr.

Nog iets over heiligverklaring

De KIPA meldt: „Op 8 Mei 1939 is aan het bisschoppelijk hof in Trier het kerkelijk vooronderzoek over de deugden en den roep der heiligheid tot zalig- en heiligprediking van Gods dienaar Hieronymus Jaegen geopend geworden. Hieronymus Jaegen was in Trier als bankdirecteur werkzaam en stierf in den roep van een heilige. Als eerste stap tot het zaligverklaringsproces heeft de bisschop van Trier een bepaling uitgevaardigd, waardoor tot het inleveren der geschriften en van alle schriftelijke nalatenschap van dezen dienaar van God aangemaand wordt.“

Men moge deze zaak bespoedigen. De bankdirecteuren hebben dringend een beschermheilige noodig.

VERVOLG PAG. 18

De aanwezigheid van vele kruisen op de straten en van crucifixen in ieder huis is waarlijk geen waarborg dat het ware Christendom in zulke streken beoefend wordt. Het is niet eens onjuist te zeggen dat de streken met de meeste kruisen, die zijn, met de minste Christenen. Daar getuigt het kruistee-ken meestal van een aanhankelijkheid aan de kerk, die den mensch afhoudt van het verkrijgen van een kennis over Jehova God en Zijn voornemen met de menschheid; en zonder een dergelijke kennis is het navolgen van Jezus Christus „in geest en waarheid”, dus het ware Christendom, onmogelijk.

HET WOORD „KRUIS” IN DEN BIJBEL

De Heilige Schrift zegt dat Jezus aan een xylon (een boom) of een stauros (stam, paal) genageld werd. Beide woorden zijn valsche-lijk met „kruis” vertaald, zij duiden echter niet datgene aan, wat men heden als den vorm van een kruis kent en zij duiden ook geen T vorm aan, maar eenvoudig een stam. Het Brooklyner tijdschrift „Union” verklaart: „Het kruis werd pas vierhonderd jaren na den dood van Christus het symbool der Christenheid”. Het oorspronkelijke symbool was een combinatie van de Grieksche letters, X, P en J (chi, rho en Jota) die de eerste drie letters van het woord „Christus” vormden, dus „Chri”.

De Companion-Bijbel die door de Oxfordse universiteitsdrukkerij werd uitgegeven, bevat een artikel, waarin het bewijs wordt gegeven, dat de door de Roomsche-Katholieke Hiërarchie aangenomen vorm van het kruis, in werkelijkheid een vorm is, waarin de Babylonische zonnegod vereerd werd. Homerus gebruikte het woord stauros als aanduiding voor een gewone paal of een enkel stuk hout en dat is steeds de beteekenis van dit woord bij de oude Grieksche klassieken. Wij vinden in het Grieksche Testament niet eens een aanduiding van een kruis gemaakt van twee balken. Constantijn aanbad den zonnegod. Pas 25 jaren nadat hij zijn zoogenaamde visioen van het kruis aan den hemel had, werd hij een „Christen”. In werkelijkheid was dat wat hij zag en wat later door den Roomsche-Katholieken eeredienst werd aangenomen, een heidensch symbool. Dat bevestigden de munten in de dagen van Julius Caesar en van den keizer Augustus, zoowel als de munten in de dagen van Constantyn. Talrijke geleerden hebben verklaard, dat de Heere aan een rechtop staanden paal gekruisigd werd, niet aan twee kruislings vastgemaakte balken.

„HIJ NEEMT HET KRUIS OP”

Belangrijker dan de vorm is in ieder geval de geest. Wat heeft het „dragen van het kruis” van een Christen, als navolger van zijn Meester, er mee te maken, dat iemand

twee dwarshouten op zijn schouders laadt en in een vermomming door de straten schuifelt, zooals men dit bij processies kan zien?

„Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene zichzelf, en neme zijn kruis op, en volge Mij”, sprak Jezus volgens Matth. 16 : 24 tot Zijn discipelen, en uit deze woorden blijkt dat het „kruis” niet in de eerste plaats predikt: „Jezus is voor mij gestorven en daarom ben ik gered”. De bovenaangehaalde uitspraak kan in het geheel geen gedachte aan een zonden verzoenenden dood voor anderen bevatten, want het losgeld is door Jezus door Zijn dood alleen gegeven en bovengenoemd woord spreekt van het „kruis” van de navolgers van Jezus, die met hun dood niemand van het verderf behoeven los te koop, noch dit zouden kunnen doen.

Wat beteekenen deze woorden van Jezus? Zij spreken eerst van „zelfverloochening” en dat beteekent, de nietswaardige doeleinden van deze wereld te ontzeggen, zich zonder voorbehoud Jehova God te wijden en bereid te zijn, voortaan slechts Gods en niet zijn eigen zelfzuchtigen wil te doen. En daarom, wanneer iemand op zulk een wijze zich aan God heeft gewijd — zegt Jezus — moet hij „zijn kruis opnemen”.

Het „kruis” (ook in Mattheüs 16 : 24 staat in het Grieksche stauros, dat wil zeggen stam of paal) is een symbool van smaad, van het veracht zijn. „Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt”, heet het reeds in het oude Testament. Daarom heet het: hij „neme zijn kruis op en volge Mij”, wat beteekent dat het navolgen van Christus noodzakelijkerwijze gepaard gaat met smaadheid van de zijde van de „kindeien dezer wereld”. Zonder acht te slaan op de gevolgen, geldt het voor den Christen steeds de wet Jehova's boven alles te achten en voor de eer van den Naam van Jehova in te staan, hetwelk voor hem smaad van de zijde der wereld medebrengt.

Overall, waar de apostelen in de Heilige Schrift met betrekking tot Christus Zelf, van het „kruis” spreken, bedoelen zij nooit een eeredienst met twee samengevoegde stukken hout en hebben ook niet in de eerste plaats de gedachten gericht op een verlossingsdood, opdat anderen gered zouden worden, maar zooals uit het verband van al dergelijke teksten blijkt, is de voornaamste gedachte: Jezus was Zijn hemelschen Vader getrouw, ook onder den grootsten smaad en vernedering en heeft door Zijn voorbeeld getoond, dat van allen die God willen behagen, zelfverloochende getrouwheid tegenover den Allerhoogste wordt verwacht.

Een dergelijke onderwijzing leidt niet tot die vruchteloze godsdienstige extase, zooals deze door den eeredienst van het kruis kunstmatig gekweekt wordt, maar zij leidt op den weg van de ware navolging van Jezus Christus, en dat is de weg des levens.

Br.

WAAROM IEDEREEN IN ZWEDEN GOED LEVEN KAN

In Zweden ontvangen parlamentsafgevaardigden voor elken werkdag 5 dollar, zij mogen echter per jaar niet meer dan 200 dagen werkzaam zijn. Men kan slechts likeur koopen, als men een likeurboekje bezit, en dit is alleen verkrijgbaar, als men voor drie jaar zijn beasting vooruit betaalt. In geval van dronkenschap wordt dit boekje ingetrokken.

Elke zieke vindt opname en een goede verzorging in een ziekenhuis tegen betaling van 0.50 dollar per dag gedurende de eerste dertig dagen en 0.25 dollar per dag bij een verder verblijf aldaar. Eventueel noodzakelijke operaties hoeven niet extra betaald te worden.

Voor elken boom, die omgehouden wordt, moet een nieuwe geplant worden.

Het geheele onderwijs is in handen van den staat. Schoolgeld wordt nergens betaald.

Een werkelooze ontvangt zijn steun aan hetzelfde loket, waar hij voordien zijn loon ontving.

KLAVER VIER BRENGT GELUK

Vier jaar geleden was in Ohio een Engelsche koopman, James A. Barton, op het idee gekomen, zich een farm te koopen en vierbladig klaver te kweeken. Door zorgvuldige sorteering van tienduizenden klaverplanten gelukte het hem een soort te kweeken, die uitsluitend vierbladige planten voortbracht. In het vorige jaar begon Barton ermee de planten in z.g. „geluks-potjes” om te pooten en te verkoopen. Ondertusschen heeft hij zooveel opdrachten ontvangen, dat zijn klaveroogst voor maanden vooruit uitverkocht is. Daar hij aan elk plantje ongeveer 30 cent verdient en elke maand tienduizenden omzet, is hij wel een modelvoorbeeld van iemand, dien het vierbladige klaver geluk gebracht heeft.

Door één van de laatste redevoeringen die Paus Pius XII op 2 Juni 1945 hield en waarin hij achteraf scherp afrekenet met de Nazi's, zou de indruk gewekt kunnen worden, dat de katholieke kerk en haar opperhoofd, Eugenio Pacelli, niet in het minst met het nationaal-socialisme sympathiseerde, of zelfs hiermede samengewerkt heeft. Om deze afleidingsmanoeuvres in het juiste licht te stellen, publiceeren wij onderstaande foto.

De onderteekening van het concordaat tusschen het Deutsche Rijk en het Vaticaan op 20 Juli 1933 te Rome. In 't midden der tafel zit kardinaalstaatssecretaris Pacelli, thans Pius XII, links naast hem de toenmalige vice-kanselier Von Papen, links van deze de vroegere Deutsche Centrumsleider (leider der Deutsche katholieke staatspartij), prelaat Kaas.

TER HERINNERING

Aangezien de Katholieke Hiërarchie deze goocheltoeren alleen kan uithalen, doordat zij steunt op de vergeetachtigheid der menschen, zal van tijd tot tijd in dit tijdschrift het één en ander weer uit het verleden opgehaald worden.

Christus sprak door de Openbaringen tot al de vromen,
Van een beest, dat uit den afgrond op zou komen,
En krijg zou voeren tegen hen die Heiligen waren,
het getuigenis van Christus hebben en Gods geboden bewaren.

Voor al het beest, welke de doodelijke wond aan den kop bezat,
Doch tot verbazing der geheele wereld zich weer hersteld had,
Zou met al zijn macht tegen hen strijden
en Gods getrouwen een nederlaag doen lijden.

Maar Jehova zij dank; we kunnen met blijdschap verklappen:
spoedig zal het Lam dit beest onder Zijn voeten vertrappen.
Jehova heeft door Daniel voorzeggd van deze tijden,
dat Michael dan zou opstaan en voor Zijn volk zou strijden.

Zonder verzachting, echter ook niet overdreven,
Zal jullie nu in 't kort worden beschreven,
Hoe vooral vanaf '39 tot op deze dagen,
Jehova's getuigen één van de wreedste vervolgingen moesten dragen.
Jullie moet dus op mij niet boos zijn,
Wanneer er iets in voorkomt als: „Stommeling, Pestluis, Zwijn”.

Eerst kwam er een wet die alles verbood,
't Gevolg was een langzamerhand stijgende nood.
Wie niet meedeed met verkiezing of de vlag niet wilde groeten,
Zich niet aansloot bij één van haar organisaties, moest hiervoor boeten

Die werd eenvoudig tentoongesteld,
Tot vermaak van den fascistischen held.
Men leidde ons met hoonplakkaten door de straten,
En greep terug naar middeleeuwsche maten.
Dit was een zeer benauwde tijd,
Met onzegbaar harteleed en strijd.

Duizenden getuigen Jehova's moesten evenals in vroegere tijden,
Thans beslissen Jehova te verloochenen of Hem te belijden
Duizenden getrouwe kinderen Gods hebben hierdoor verloren,
Hun positie, hun huis en bezit, hun vrouw en hun kindren, die hun
waren geboren.

Men bracht hen in gevangenis of tuchthuis,
Maar vooral in concentratiekamp of gekkenhuis.
Men sleepte hen voor rechters en nog hogere heeren,
Ze moesten dit kwaad voor den staat immers bezweren!

Soms sprak de rechter, ofschoon met zuur gelaat:
„In Naam van het volk; ik vind in hem niets waar straf op staat”
„Wat mij betreft, ik spreek je vrij”
Maar de Gestapo was er dan als de kippen bij.
Ter bescherming van volk en staat!
Die hij nooit deed enig kwaad,
werd hij dadelijk in arrest genomen.
En na eenigen tijd in een concentratiekamp aangekomen:
Buchenwald, Sachsenhausen of Dachau,
denkt hij bij zichzelf: „Hier zal je iets beleven, au, au.”

Gedicht uit het C

Nauwelijks is de opname van
of daar begint reeds de tyran
„Vooruit snotneus, zakken, l
en men slaat hem een paar t

Plotseling verschijnt de com
genoemd: Herr Vierkant.
Lomp, leelijk en ontzettend
Demonisch, onheil dreigend.
„Denk er om, je bent hier in
„in geen sanatorium of gekke
„Maar luister goed naar de
„in een echt nationaal socia

„Je zult hier harde nootjes m
„We weten best hoe we jul
„En jullie daar, Jehova's get
„zullen we breken of buigen
„Als ik lach, lacht de Duivel
„Dan krijg je de bok, de pa

„En nu doorloopen, gaan l
„Als het niet vlugger gaat, s
Daarna een woest gebrul, ge
Alleen de geloofsgetrouwen
Wie menschen vreest, bang
verliest snel zijn hoop, wor

Zoo zal menig een hier zijn l
Maar desondanks blijft de b
„Zeg eens, dom zwijn,”
„Hoe lang wil je nog een ge
„Voor altijd”, spreekt de get
„Want ik wil mijn verbond
„Dan kom je er niet meer le
„Wat we met je doen zullen
„En met je boonenstaken?”
„Nou, misschien kunnen we

Urenlang volgt kwelling op
De getuige vraagt zacht sme
„Ach, Vader, sterkt Gij gene
„We willen trouw zijn tot l

En dan voltrekt zich een lan
Van de getuigen Jehova's, C
Vanaf 's morgens half vijf t

CONCENTRATIE DORPEN

17 uur lang hebben hun voeten de grond moeten zien,
Bij de zwaarste arbeid op droog brood:

„Ach Vader, wanneer maakt ge een eind aan die nood?”
De heele dag door staan, gevloek en getier,
want als zwakzinnigen beschouwt men ons hier.
En vragen ons met spot:
„Wanneer komt nu Jehova, uw God?”

Door vele kleinigheden,
vergallen zij ons 't leven,
Als zij, die ons leven zoo verbitteren,
wisten wat een traan was, ze zouden sidderen.
De heele dag liggen ze op de loer en schelden en schreeuwen als
pauwen,

Hun gebaren zijn erger dan van hysterische vrouwen.
Dat kan men dagelijks bij 't beddenopmaken hooren,
nooit kan 't hun natuurlijk bekoren.
En wanneer 't iemand gaat boven zijn kracht,
dan helpt geen ach, dan helpt geen klacht.
Het antwoord is altijd: „O, jou luiaard, ben je het werken nu al zat”
„Wacht maar, strontvarken, dat kost je een uur aan de paal of 25
op je gat”

„Breng een emmer water hier voor dien meneer”
„Want of hij kan of hij wil niet meer”
Zoo werden honderden gedood op een manier,
die wreeder was dan bij een redeloos dier.

Het is niet met menselijke woorden te beschrijven,
Wat Jehova's getuigen moesten dulden en moesten lijden
„Maar wee u, gij door God vervloekte zondaars!”
„Weent over u en uwe kinderen, gij godslasteraars”
Landru en Hamann kwamen pas kijken,
Als we met hen deze gevangenisbeulen vergelijken.

Overal in het heele land,
heerschte een vreeselijke duivelsche moordenaarshand.
Op den 15en September '39 hebben 12000 gevangenen gezien:
(Zullen zij 't ooit vergeten misschien?)
hoe zij onze August Diekmann hebben neergeschoten
en sedertdien is veel onschuldig bloed vergoten.

Honderden getuigen Jehova's zijn van toen af vermoord of onthoofd,
„Zeg eens, gij moordenaars, wie heeft u dat veroorloofd?”
„Gij zijt uit uw vader, den Duivel en ge hebt de begeerte uws Vaders
aangenomen,

„Maar nu is de vergelding voor u al gekomen”,
„Want Jehova zal het bloed van Zijn knechten wreken
„en zal op Zijn tijd u de lendenen breken!”
„Zou iemand van jullie denken: het is rijkelijk overdreven!”
dien zij gezegd:

„Ware Jehova niet met ons gebleven, dan was er geen één meer in
leven!”

Vrij vertaald uit het Duitsch
door B. de Jeu.

Er zijn weinig woorden in de Nederlandse taal die zoo verkeerd begrepen en misbruikt worden als het woord „liefde”. In de meeste gevallen is dat wat men als liefde beschouwt, geen liefde in den waren zin van het woord. De reden hiervan is dat de algemeene verklaring van het woord onjuist is. De woordenboeken verklaren liefde ongeveer als volgt: „Liefde is een sterke oopenhooping van gemoedsaandoeningen of gevoelens, die veroorzaken dat de betreffende de tegenwoordigheid en het bezit van een bepaald iets begeert en daarvan rijkelijk geniet”. Dat is een eersteklas verklaring van het woord zelfzucht, en dit is juist het tegenovergestelde van liefde.

Vaak gebeurt het dat hartstocht, uitgesproken zelfzucht en soms zelfs verdorvenheid, liefde wordt genoemd. Een voorbeeld ter verduidelijking: Een jongeman is met den vurigen wensch beziel een bepaald meisje tot vrouw te nemen. Met andere woorden: zijn gemoedsbeweging of zijn gevoelens zijn erop gericht, dit meisje te bezitten. Zij echter voelt niets voor hem en hij vermoordt haar. Het is nu gebruikelijk, dat de menschen deze lage gemoedsaandoening liefde noemen. De waarheid echter is, dat hij door een blinde hartstocht en een gruwzame, hartelooze zelfzucht bezeten was. Hij had in geen enkel opzicht het welzijn van het meisje op het oog en had in het geheel geen achting voor haar..... Het voorwerp van zijn zorgen waren zijn zelfzuchtige wenschen. In geen enkele beteekenis van het woord kan gezegd worden dat hij het meisje liefhad.

Ook gebeurt het vaak dat ouders een kind, dat straf verdient, niet straffen, en wel wegens het sentimenteete gevoel, dat zij zelf zouden lijden, wanneer het kind lijdt, en bij de meesten wordt dit als liefde beschouwd. De waarheid is, dat zulke ouders zelfzuchtig zijn, omdat zij niet van plan zijn, voor het welzijn van het kind te lijden. Zulke ouders geven acht op hun eigen gevoelens, in plaats van het toekomstig welzijn van het kind op het oog te hebben. Het resultaat is: nadeel voor het kind, dat spoedig leert dat Mama zoo „weekhartig” en „liefdevol” is, dat zij het niet over het hart kan verkrijgen, haar kind te

straffen; spoedig wordt het kind eigenzinnig, ongehoorzaam en vaak onverbeterlijk. Aan den anderen kant hebben ouders vaak den sentimenteelen wensch, de handelingen en vrijheden van een kind te beheerschen, zelfs nadat het volwassen is. Zij beweren dat hierin hun liefde voor hun kind tot uitdrukking komt, terwijl hier niets anders dan hun zelfzuchtige wensch naar voren komt, het kind als het ware bij zich te houden en het verder te bezitten. Het is gewoonlijk zoo, dat ijverzuchtige echtgenooten elkaar de rechtmatige vrijheid beknotten en volhouden dat hun beweegreden liefde is, terwijl in werkelijkheid grove zelfzuchtigheid aanwezig is.

Deze voorbeelden komen volkomen overeen met de door de woordenboeken gegeven verklaring over het begrip liefde, maar in geen enkel opzicht met de verklaring die de Bijbel over het begrip „liefde” geeft, en ook niet met de daarin opgeteekende voorbeelden over liefde. De eenige juiste verklaring van liefde wordt in de Heilige Schrift gegeven, en in haar bladzijden wordt Jehova God als het groote voorbeeld van volkomen liefde getoond.

Er is zeer weinig liefde op aarde. De reden hiervoor is in het feit te vinden, dat de in zonde geboren menschheid, gezonken en ontaard is, en daarom van nature tot zelfzucht neigt. Deze a n g e b o r e n zelfzucht brengt den mensch er toe, een bepaald iets te begeeren, en de zelfzucht zal zich door niets van het bereiken van haar doel laten afhouden.

Ware liefde is echter niet op gevoelens of gemoedsaandoeningen gegrond, maar op principes. Een principe beteekent een richtlijn om te handelen; het beteekent dat te doen wat recht, rechtvaardig, hulpvaardig en anderen tot zegen is, zelfs wanneer het den liefhebbende veel kan kosten en voor hem een offer kan beteekenen. Ware liefde hoedt zich er niet alleen voor anderen nadeel te berokkenen, maar gaat veel verder: zij tracht niet alleen de vrienden, maar ook de vijanden tot zegen te zijn. Jezus gaf dit voorschrift van handelen, doordat Hij sprak: „En indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat dank hebt gij? Want ook de zondaars hebben liefdegene, die hen liefhebben..... Maar hebt uwe vijanden lief”. — Lukas 6 : 32-35.

Het in het Nieuwe Testament met liefde vertaalde Grieksche woord luidt „agape”. Vaak wordt het ook met goedheid of barmhartigheid weergegeven. Wie dit laatste beoefent, geeft, zonder dat hij verwacht daarvoor iets terug te ontvangen. Een goedig, milddadig mensch is welwillend, en de eigenlijke beteekenis van het woord „agape” is welwillendheid. Een welwillend mensch verheugt zich, anderen iets te schenken, opdat zij daardoor gezegend worden. God is de groote Welwillende en bezit een rijke overvloed van gaven om deze aan de behoeftigen uit te deelen. Het is Hem een lust, deze gaven aan hen te schenken die ze naar waarde schatten en op de juiste wijze gebruiken. Op deze

DE ZEEKLEUREN

De Roode Zee is rood, omdat in haar miljoenen microscopisch kleine algen rondzwemmen. De Doode Zee is blauwer dan alle andere, omdat haar water wel de roode maar niet de blauwe stralen van het zonlicht in zich opneemt. Om dezelfde reden is de Middellandsche Zee blauwer dan de Atlantische Oceaan. Rondom de polen is het water groen, omdat het minder zout bevat dan 't water in de nabijheid van den equator. De grenzen van den Golfstroom teekenen zich dus duidelijk af. De Gele Zee is geel door de slijkmassa's die door de Gele Rivier in de zee gespoeld worden.

HELP, ARRESTEERT MIJ!

In Los Angeles werd de politie door een jongen opgebeld en verzocht, daar en daar te komen en hem te arresteren. Hij was door een smal gat een kruidenierszaak binnen gekropen en had zich daar aan biscuit, melk, kaas en gedroogde pruimen zoo dik gegeten, dat hij niet meer door het gat terug kon. Sleutels had hij ook niet en daarom belde hij de politie op hem eruit te helpen voordat de eigenaar kwam.

DE STOFBRIL VAN VOGELS

Vogels hebben nog een tweede ooglid, dat over den oogappel kan worden getrokken en deze tegen zon en wind beschermt, terwijl de vogel, zoolang hij het buitenste ooglid niet sluit, altijd nog ziet.

SLIMME VOGELS

Zoals vliegeniers weten te berichten, gebruiken de trekvogels dikwijls vliegmachines om zich over droge streken te laten voeren. Soms zitten op een vliegmachine tien tot twintig vogels, en geen van hen betaalt voor de reis.

**SISAK MET HET DOOR
HEM GESTOLEN GOED
OPGESPOORD EN
GEPAKT**

Zich eigendom van anderen toeëigenen is voor de meeste koningen geheel volgens hun stand, en ook de Farao Sisak maakte hierop geen uitzondering. Eenige der delicten van dezen Egyptischen koning zijn in 1 Koningen 14 : 26 opgetekend: „En hij nam de schatten van het huis des HEEREN, en de schatten van het huis des konings weg, ja, hij nam alles weg: hij nam ook al de gouden schilden weg, die Salomo gemaakt had”.

Zoo'n brutaliteit! — Het heeft zoowat 2943 jaren geduurd, voordat deze koninklijke dief met het door hem gestolen goed gepakt werd. Op 20 Maart 1939 is men hem ten slotte op het spoor gekomen. Hij werd gesnapt — als mummie in een zilveren sarcophaag: (een sarcophaag gaat niet zoo vlug stuk: wat daarin ligt is echter reeds stuk). De zilveren sarcophaag waarin de oude Sisak lag, was overigens de eerste van dit materiaal, die men in Egypte ooit gevonden heeft. Om deze zilveren doorkist bevond zich weer een gouden kist. Sisak kon zich dat veroorlooven. Goud had hij zich in Jeruzalem genoeg toegeëigend. Nu verhuist hij met al zijn gestolen goederen naar 't museum.

**DE MEEST BELEZEN
MENSCHEN: GEVANGENEN**

De meest belezen Amerikanen bevinden zich in de gevangenis. In Alcatraz, waar de zwaarste jongens zitten, leest elke gevangene per jaar gemiddeld 102 boeken.

wijze brengt Hij Zijn liefde tot uitdrukking. In plaats van er naar te trachten, zegeningen voor Zichzelf te verkrijgen, stort Hij voortdurend zegeningen over anderen uit. Dit is een uitdrukking van ware liefde.

In Jehova is geen zelfzucht. Het belangrijkste bij Hem is niet Zichzelf vreugde te bezorgen, maar Hij is erop bedacht, het welzijn van al Zijn schepselen te bevorderen. De door Hem uitgedeelde gaven zijn vrijheid, vrede, geluk en eeuwig leven, en Zijn grootste vreugde zal uiteindelijk daarin bestaan, te zien, hoe Zijn schepselen Zijn gaven naar waarde schatten, deze op de juiste wijze benutten, en zich erover verheugen. In deze gezindheid van God is geen spoor van eigenliefde te vinden.

Volgens den Bijbel zal geen schepsel eeuwig leven toegestaan worden, tenzij het wenscht en er naar streeft, anderen tot zegen en tot hulp te zijn. Heeft het dit punt bereikt, dan is het volkomen in de liefde, volkomen in de welwillendheid. Laten wij ons dit diep in de gedachten prenten, dat ware liefde zegeningen wenscht te geven, maar niet tracht deze voor zichzelf te ontvangen.

Volgens den Bijbel is deze wensch om anderen het goede te doen — en zoo verklaart hij 't begrip liefde — van het hoogste belang. Laat ons eenige Schriftplaatsen lezen, die op deze belangrijkheid den nadruk leggen. In 1 Korinthe 13 : 1-3 lezen wij: „Al ware het, dat ik de talen der menschen en der engelen sprak en de liefde niet had, zoo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden. En al ware het, dat ik de (gave) der profetie had, en wist al de verborgenheden en al de wetenschap; en al ware het, dat ik al het geloof had, zoodat ik bergen verzette, en de liefde niet had, zoo ware ik niets. En al ware het, dat ik al mijne goederen tot onderhoud (der armen) uitdeelde, en al ware het, dat ik mijn lichaam overgaf, opdat ik verbrand zou worden, en had de liefde niet, zoo zou het mij geene nuttigheid geven”.

Verder lezen wij in 2 Petrus 1 : 5-7: „En gij, tot hetzelfde ook alle naarstigheid toebrennende, voegt bij uw geloof deugd, en bij de deugd kennis, En bij de kennis matigheid, en bij de matigheid lijdzaamheid, en bij de lijdzaamheid godzaligheid, En bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde, liefde (jegens allen)”. Dan voegt de apostel hieraan toe, dat wij, wanneer wij deze dingen doen, een rijkelijke ingang in het eeuwige Koninkrijk van onzen Heere en Zaligmaker, Jezus Christus, zullen hebben (de verzen 10 en 11). Dus kunnen wij zien, dat het zeer noodzakelijk is, dezen maatstaf der liefde, den welwillenden wensch anderen tot zegen te zijn, te bereiken.

In Romeinen 13 : 10 lezen wij, dat de liefde de vervulling der wet is. Dit beteekent, dat iemand die aan dezen maatstaf der liefde voldoet, alle Goddelijke eischen vervult. Laat ons duidelijk de gedachte voor oogen hebben, dat liefde beteekent, het streven, om een ieder,

zelfs onze vijanden, tot een zegen en tot een hulp te zijn. Wanneer wij eenmaal deze gedachte begrepen hebben, dan erkennen wij, dat de liefde die ons in den Bijbel voor oogen gesteld wordt, volkomen verschillend is van het sentimenteetele en zelfzuchtige gevoel dat men liefde pleegt te noemen.

God heeft zesduizend jaren eraan besteed, Zijn liefde aan de menschheid te openbaren. Hij heeft daarbij meer verdragen en geleden, dan welk menscheijk schepsel ook zou kunnen dragen. Om een verduidelijking van de liefde Gods te geven; Hij gaf hetgeen Zijn hart het dierbaarste is, Zijn eenigen en geliefden Zoon, opdat deze een wreedaardigen en smadelijken dood zou sterven. Hij deed dit alles, opdat het menscheijk geslacht daardoor gezegend zou worden. Welk een pijn moet het den hemelschen Vader gedaan hebben, toen Hij Zijn geliefden Zoon zag lijden, opdat wij het leven mogen verkrijgen!

Laat ons nu eenige voorbeelden van volkomen liefde in den Bijbel beschouwen, en zien hoe zich deze liefde van de overal heerschende menscheijke liefde onderscheidt. In Johannes 3 : 16 lezen wij over Jehova's liefde het volgende: „Want alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eeniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe”. Onvolmaakte ouders zouden ook zelfs niet maar voor een oogenblik de gedachte kunnen koesteren, hun eenig geliefd kind voor hun vijanden in den dood te geven. Juist dat is het wat de hemelsche Vader heeft gedaan, en Hij raadt ons aan dezelfde liefde na te volgen, niet met de gedachte dat aardse ouders hun kinderen voor andere menschen als offer in den dood moeten geven, maar dat wij acht slaan op de zelfopoffering van Jehova ten gunste van anderen en het feit mogen opmerken, dat werkelijke liefde onzelfzuchtig is. Liefde tracht niet eerst naar eigen welzijn, maar naar het welzijn en de zegening van anderen.

Wij lezen in Romeinen 5 vers 8: „Maar God bevestigt Zijne liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, als wij nog zondaars waren”. Verder lezen wij in 1 Johannes 4 vers 9: „Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijnen eeniggeboren Zoon gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem”.

Hieruit kunnen wij zien, dat ware liefde veel kost, zij eischt offers, zij beteekent ons beste en kostbaarste bezit tot zegen van anderen te geven. Maria gaf haar kostbaarste bezit, het fleschje met nardusolie, om haar liefde voor Jezus tot uitdrukking te brengen.

Deze soort liefde heeft Jehova voor het menscheijk geslacht geopenbaard; ook Zijn Zoon, onze Heere Jezus, deed dit, toen Hij vrijwillig Zijn leven voor de zonden der wereld gaf. Hij gaf Zijn beste en kostbaarste bezit prijs. Dat zijn voorbeelden van volkomen liefde. Zij zijn van alle zelfzucht vrij, en de zegen was bestemd voor vrienden

en vijanden, rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Vele menschen roemen op hun liefde voor anderen en toch slaat bij de geringste oorzaak hun liefde in haat om. Dat bewijst dat hun liefde niet echt, maar zelfzuchtig was. Gewoonlijk pleegt men ook de liefde voor anderen door veel woorden tot uitdrukking te brengen, maar aan liefdesdaden ontbreekt het echter volkomen. Maar God beroemt zich niet op Zijn liefde voor de menschheid, doch maakte en maakt haar door daden bekend. Ware liefde beteekent iets voor den ander te doen, dat voor hem een hulp beteekent en zegenrijk is. Ware liefde beroemt zich niet op iets, maar bewijst haar echtheid door daden, tot zegen van den geliefde.

Laat ons nu een beschrijving over ware liefde lezen, zooals zij ons door den apostel Paulus gegeven wordt en laat ons zien hoe zij zich van datgene onderscheidt wat onder het gevallen menschelijk geslacht gewoonlijk voor liefde wordt aangezien. Wij halen hier 1 Korinthe 13 vers 4-7 aan: „De liefde is lankmoedig, zij is goedertieren; de liefde is niet afgunstig; de liefde handelt niet lichtvaardiglijk, zij is niet opgeblazen; Zij handelt niet ongeschiktelijk [onbetamelijk], zij zoekt zichzelf niet, zij wordt niet verbiterd, zij denkt geen kwaad; Zij verblijdt zich niet in de ongerechtigheid, maar zij verblijdt zich in de waarheid; Zij bedekt alle dingen, zij gelooft alle dingen, zij hoopt alle dingen, zij verdraagt alle dingen”.

Zoo gezien blijkt het dat ware liefde niet een sentimenteel gevoel is. Natuurlijk sluit ware liefde gevoel in, maar een gevoel, dat steeds uit den wensch voortkomt het rechte te doen en een zegen voor anderen te zijn, waarbij het bewustzijn aanwezig is, de beste belangen van den geliefden persoon gediend te hebben. Laat ons goed bedenken dat ware liefde steeds op principes gegrond is en wel op het verlangen het rechte te doen en een zegen te zijn, onverschillig wat het ook mag kosten, zonder er rekening mee te houden of het een vriend of vijand is.

Thans rijst de vraag: Hoe kunnen wij deze volmaakte liefde bereiken? De Bijbel geeft ons het antwoord. In 1 Johannes 2 : 5 lezen wij: „Maar zoo wie Zijn Woord bewaart, in dien is waarlijk de liefde Gods volmaakt geworden”. Evenzoo staat in 1 Johannes 5 : 3 geschreven: „Want dit is de liefde Gods, dat wij Zijne geboden bewaren; en Zijne geboden zijn niet zwaar”. De apostel zegt dat „de liefde de vervulling der wet” is. Al deze uitspraken beteekenen, dat wij, wanneer wij de dingen doen, die God in Zijn Woord gebiedt, hierdoor volkomen liefde openbaren. Jezus vat de goddelijke geboden in één enkelen zin te zamen en zegt: „Gij zult liefhebben den Heere, uwen God, met geheel uw hart, en met geheel uwe ziel, en met geheel uwe kracht, en met geheel uw verstand, en uwen naaste als uzelfen”.

In deze samenvatting van het Goddelijke

gebod kunnen duidelijk twee verschillende geboden waargenomen worden, ten eerste God liefhebben, en ten tweede den medemensch lief te hebben. Hoe kunnen wij dat doen? De eenige wijze God lief te hebben, is, Hem te dienen, en de eenige wijze, onze medemenschen lief te hebben, is, hen te dienen. God en menschen te dienen beteekent nu niet, onze liefde in woorden rond te bazuinen, maar de handen uit de mouwen te steken en iets voor hen te doen. Paulus zegt: „dient elkander door de liefde”. — Galaten 5 : 13.

Vele menschen begrijpen verkeerd, wat het beteekent den Heere te dienen. Zij denken dat zij Hem dienen, wanneer zij vermijden te liegen, te vloeken, te stelen, te moorden, echtbreuk of andere misdaden te plegen. Dat beteekent niet den Heere te dienen. Bijvoorbeeld: een staat zendt een gezant naar een ander land, om daar zijn land te dienen. Hij zou zijn land in geen enkel opzicht dienen, door slechts te vermijden een misdaad te begaan, en er naar te streven zachtzinnig en rein te blijven. Om zijn staat te dienen moet hij diens eer bewaren, diens deugden en voortreffelijkheden roemen en verkondigen; en de hem opgedragen arbeid doen. Evenzoo moeten de afgezanten des Heeren Diens deugden, Zijn boodschap en Zijn wetten verkondigen, Zijn voornemens bekendmaken en Zijn wil doen. Dat alleen beteekent dienst. Dit moeten wij doen, wat het ook mag kosten; dat is ware liefde. Dat beteekent den Heere dienen.

Onze medemenschen te dienen, beteekent, iets tot hun zegen te doen. Deze dienst bestaat in geen enkel opzicht in het vermijden van het booze. Het beteekent hun goed te doen, ook al kost het ons eenig lijden en offers. Dat beteekent onze medemenschen te dienen en dat is ware liefde. Liefde openbaart zich door dienen en dienen beteekent iets doen, wat voor anderen een hulp beteekent en tot zegen is. Wie zijn liefde tegenover God en zijn medemenschen wil bewijzen, kan dit op geen andere wijze doen dan door hen te dienen.

Jehova God diende de menschheid gedurende den ganschen tijd van de afgeloopen zesduizend jaren, doordat Hij voor hen werken tot hun eeuwig heil heeft volbracht. Jezus diende de menschheid doordat Hij Zijn leven voor haar gaf, om haar daardoor van het geweld van het graf te verlossen. God heeft de menschheid gediend, doordat Hij Zijn Zoon voor haar liet sterven. Dat is ware liefde en het is gemakkelijk te zien, dat deze niets met sentimenteële, overgevoelige gemoedsaandoeningen te maken heeft. Deze liefde is niet op gevoelens gegrond, maar op het principe, iets tot eeuwig welzijn van Zijn schepselen te doen. Laat ons allen ernaar streven, deze Goddelijke liefde na te volgen, een liefde, die steeds anderen tot zegen tracht te zijn.

WAAR IS HET GELD GOED VOOR!

De Zweedsche schrijver Arne Garborg geeft het antwoord:

„Voor geld kan men alles krijgen, zoo wordt in het algemeen beweerd. Maar dat is in het geheel niet waar! Men kan er wel voedsel mee kopen, maar geen eetlust; wel medicijnen, maar geen gezondheid; wel wetenschappelijke studiën, maar geen intelligentie; wel kostbare dingen, maar geen goeden smaak; wel verstrooiingen, maar geen tevredenheid; wel kennissen, maar geen vriendschap; wel vooraanstaande echtgenooten, maar geen liefde; wel dienaars, maar geen getrouwheid. Het omhulsel van alle mooie dingen van het leven kan men voor geld verkrijgen, maar de kern niet!”

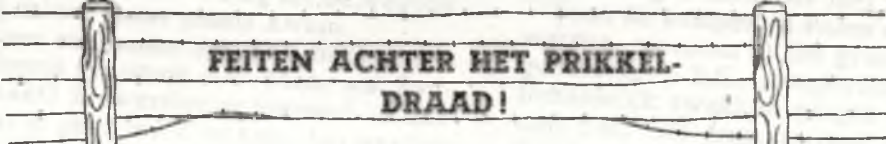

EEN DAK BOVEN HET HOOFD!

De beste noodwoningen in de geteisterde kustgebieden zijn gebouwd door de firma Hitler en Co.! Want in de „bunkers” van de voormalige „Atlantikwal” huizen nu honderden gezinnen, wel wat primitief, maar met een dak (en wat voor een dak!) boven hun hoofd. In Zeeuwsch-Vlaanderen, dat — althans voor zoover het 't Westelijk deel betreft — vrijwel één groote vesting was, treft men nu complete dorpen van beton aan. De „woningen” zijn ruim en frisch, het is er nooit overmatig warm en nooit overmatig koud. Alleen is het er vaak stikdonker bij gebrek aan ramen zoodat er permanent licht moet branden. Men hoeft voor inbrekers niet bang te zijn, want nog altijd zijn de deuren van dikke stalen platen, voorzien van groote grendels.

„Het Farool” van
15 Aug. 1945

FEITEN ACHTER HET PRIKKEL- DRAAD!

Van een meisje van 20 jaar, dat voor de groote misdaad, nl. de menschen iets over Gods Koninkrijk verteld te hebben, als Jehova's getuige in het beruchte vrouwenconcentratie-kamp „Ravensbrück" vertoefd heeft, ontvingen wij het volgende schrijven:

Met 85 vrouwen (allen geloofzusters van mij, dus Jehova's getuigen) hadden wij geweigerd militairen arbeid te verrichten. De commandant (Keugel) gaf ons een week bedenktijd. In deze week moesten wij sneeuw ruimen en kruien (het was in den winter). Bovendien kregen wij de helft minder eten, geen stroozak meer en ook geen dekens; in plaats daarvan werden de ramen dicht getimmerd, opdat wij geen frissche lucht meer zouden krijgen.

Toen de week bedenktijd om was, werden wij in de cellenbouw (gevangenis in het concentratie-kamp) gebracht. Daar vroeg de commandant nogmaals wie militairen arbeid wilde verrichten, maar niemand meldde zich. Daarop gaf hij opdracht ons ieder 25 stokslagen te geven en er werd meteen mee begonnen. Wij werden één voor één op een soort bok vastgesnoerd en op 't bloote zitvlak geslagen. Een zuster van ons, die drie maanden eerder al geslagen werd en aansluitend 12 dagen niet te eten had gehad (ook al voor het weigeren van militaire werkzaamheden), werd, omdat zij nog niet geheel genezen was, tegen de knieholten geslagen. Zij is twee dagen later aan deze mishandeling bezweken. Ook een andere geloofszuster is korten tijd later ten gevolge van deze vreeselijke slagen overleden. Ik zelf heb gedurende deze mishandeling een andere zuster aangemoedigd met de woorden: „Kop op meid, Jehova zal hun wel vergelden." Dit werd door den commandant opgemerkt en ik kreeg daarop nog eens 25 stokslagen. Bovendien werd ik nog 5 weken in den bunker opgesloten.

Daar wij onze houding niet wijzigden, werden de straffen hoe langer hoe zwaarder. De directeur Mayer kwam ons waarschuwen en zeide, dat als wij zoo doorgingen, hij ons den datum al kon noemen, waarop wij gehangen zouden worden. Op het laatst kregen wij haast niets meer te eten. Drie dunne sneedjes brood en wat water per dag en verder niets. Geen koffie of thee meer, alleen nog water. Wij vielen met den dag af, en zij die een ziekte hadden, waren er het ergste aan toe. Weldra deden zich verschijnselen van hongertyphus en buiktyphus voor (zoo werd de ziekte tenminste door de gevangenen genoemd). Als echter één van ons naar den dokter ging om geholpen te worden, werd zij door dezen geneesheer weggejaagd met de woorden: „Laat Jehova jullie maar beter maken! Waar blijft dan jullie Jehova? Hoort Hij jullie niet meer? Jullie hebben toch het eeuwige leven!" enz. Toen ik mij tijdens het boomen omhakken en takken kappen in mijn duim hakte en naar den dokter ging, werd er in het geheel niet naar omgekeken en kreeg ik alleen de boodschap: „Laat Jehova het maar beter maken." Mijn misvormde duim is hiervan het bewijsstuk.

Zoo waren onze geloofzusters, die hongertyphus

gekregen hadden, er slecht aan toe. Zij werden op speciaal bevel van den commandant naar den bunker (donkere cellen) gebracht. De vrouwelijke SS waren allen bang in hun nabijheid te komen uit angst ook typhus te zullen krijgen. Het waren in het geheel tien van ons, die onder deze omstandigheden opgesloten werden. De commandant had verder opdracht gegeven er heelemaal niet naar om te zien, en hun alleen te voorzien van hun dagelijksch portie brood. Deze zusters zijn allen in de kou in deze donkere cellen gestorven; zij zijn gelijk duizenden andere getuigen Jehova's liever gestorven in gehoorzaamheid tegenover Gods geboden, dan deze sadistische bende in hun strijd om de wereldheerschappij in eenig opzicht te ondersteunen. Dit was een geweldig getuigenis voor het geheele kamp.

De straf tijd van geen eten heeft 6 weken geduurd. In dien tijd had onze blokoudste (een politieke gevangene) de opdracht gekregen om scherp op ons te letten en hen, van wie zij dacht, dat zij de leiding van Jehova's getuigen hadden, te noteeren. Zij heeft dan 13 van onze geloofzusters opgeschreven. Deze 13 zusters werden dan 's nachts van het bed gelicht en weggebracht. Zooals wij later van andere gevangenen gehoord hebben, werden zij opgehangen. De directeur heeft zijn dreigement uitgevoerd.

Al deze gruwelen zijn met toestemming van Himmler gebeurd.

Ik ben blij, dat ik deze hel weer levend heb mogen verlaten en gezond en wel terug in Nederland ben.

Met hartelijke groeten

JEANNE KEMNA.

Hier volgt de brief van een getuige Jehova's, die ter wille van de waarheid vier jaar in het concentratie-kamp „Sachsenhausen" geweest is. Hij werkte in de „ontluising" (een inrichting waar allen, die in het kamp gebracht worden, het eerst heen moeten en waar hun kleeuren uitgestoomd worden en zij zelf een douchebad ondergaan). Hij schrijft:

In den winter kwamen groote transporten Russische krijgsgevangenen naar Sachsenhausen. Zij werden verschrikkelijk behandeld en er zijn ongeveer 15.000 van doodgeslagen of doodgeschoten. Dikwijls kregen zij geen eten en zaten geheel onder de luizen. Vaak moesten zij dagen en nachten buiten staan, in den winter van 1941—1942 bij 20 graden vorst, zoodat er honderden dooden in één nacht waren. Hun kleeding bestond alleen uit hemd, bovenbroek, blouse en aan de voeten een paar klompen. Elken morgen moesten Jehova's getuigen en de Joden de dooden naar het crematorium brengen. Ik ben er zelf vele malen bij geweest. Vaak hebben we ook nog uit de barakken 80 en nog meer dooden weg moeten halen. De honger was zoo erg, dat men de dooden, voordat zij weggehaald werden, opgesneden heeft en de lever, de nieren en het hart

er uit gehaald en opgegeten heeft. Dikwijls was er ook geen vleesch meer aan de bovenbeenen.

Het verschrikkelijkst hebben wel de Joden geleden. Zij werden totaal leeggeroofd en altijd veel slechter behandeld dan het vee. Voortdurend transporteerde men hen van het eene kamp naar het andere, waarbij onderweg duizenden stierven. Zoo zijn er transporten geweest, die uit de Balkan zijn komen loopen (zoowat 1500 km) waarbij bijna de helft om het leven kwam. Ik heb ook in den winter van 1944—1945 gezien, hoe ze met bevroren voeten, beenen en handen arriveerden. Dat kwam doordat ze dagenlang in open wagons vervoerd werden. Dagen en nachten moesten zij doorbrengen zonder eten of drinken en zonder slaap; en dat alles bij een felle vorst. De honderden die stierven, werden eenvoudig uit de wagons geworpen, zoodat er wat meer plaats kwam.

Dan kwam er weer een ander transport binnen, dat in gesloten veewagens gekomen was. Maar wat hadden zij mee gemaakt? Er werden er zooveel in den wagen gepropt, dat er geen meer bij kon; dan werden er nog 25—30 boven op de anderen gegooid en de deuren dicht gegrendeld. In korten tijd heerschte er natuurlijk een onhoudbare atmosfeer en een onbeschrijfelijke hitte, zoodat enkelen waanzinnig werden en een paniek uitbrak. Doordat die anderen er boven op lagen werd het een vechten op leven en dood. Het is gebeurd, dat er binnen één uur reeds 50 dooden waren, waar de anderen vanzelfsprekend boven op gingen staan om wat meer plaats te hebben. Het doodencijfer steeg voortdurend.

Er waren bij deze transporten ook ontelbare halfdooden. Bij ons in de ontluizing was het warm en als zij dan uit de kou in de warmte kwamen, stierven zij voor onze oogen, vooral als zij onder het warme water kwamen. Zoo heb ik vele dooden en halfdooden moeten vervoeren. Men kan zich dan ook van zulke transporten van vier tot vijf duizend menschen geen voorstelling maken; zulk een onbeschrijfelijke bende! Er waren menschen bij, die zoo vies waren, dat zij niet meer aan te pakken waren. Van onder tot boven vol zweren, luizen en totaal bevuild. De meesten van hen waren niet meer in staat zich voort te spelen.

Voordat zooveel menschen klaar waren, verlieden zoo ongeveer 40 uren. Wij moesten dan ook 40 uren aan één stuk werken. Gedurende al dezen tijd moesten dan de anderen buiten in de kou liggen wachten totdat zij aan de beurt waren, waarbij nog velen om het leven kwamen. Dan nog de wanhoop van de overlevenden; men kreeg dikwijls den indruk in het hoofdbureau van Satan te zijn.

Een bijzonder plezier van de SS bestond daarin vele nieuwelingen reeds bij hun aankomst in de ontluizing dood te slaan. Hun grootste vermaak was dan wel de gevangenen door de ruiten heen te slaan. Daarna werden deze ongelukkigen geslagen, omdat zij een ruit gebroken hadden. Vaak moesten deze nieuwelingen elkander met stokken bewerken.

Toen de kampen in Polen door de Russen bedreigd werden, moesten al die groote afslachtingen bij ons gebeuren. T.B.C.-transporten en transporten van lichamelijk zwakken gingen door de „gaskamer” en dan naar het crematorium. Alle Joden, die nog in het kamp waren of er bij kwamen, volgden hen. In het crematorium werd in deze perioden alleen het vleesch wat weg gebrand en het geraamte werd gemalen. Al dat werk werd door gevangenen uitgevoerd.

Ook heb ik vele gevangenen gesproken, die van Auschwitz kwamen en die mij vertelden, dat voor enkele jaren zelfs Joden levend zijn verbrand. Met gesloten auto's (kipwagens) werden zij met 25—30 man tegelijk in een groot gloeiend cokesvuur geworpen. Vele van deze groote cokesovens stonden bij het crematorium en wanneer het crematorium overbelast was, werden zij in gebruik genomen.

Dat wij als Jehova's getuigen in deze hel zooveel jaren in het leven gebleven zijn en naar verhouding slechts weinigen gestorven of vermoord zijn, is een wonder, dat alleen te verklaren is, doordat de belofte in Jesaja 54 : 17: „Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, (die) in het gericht tegen u opstaat, zult ge verdoemen; dit is de erve der knechten des HEEREN, en hunne gerechtigheid is uit Mij, spreekt de HEERE”, in vervulling is gegaan.

JAN v. d. BERG.

Geen kwast — geen godsdienst

De hoed van een kardinaal heeft aan elken kant tien kwasten, in vier rijen van een, twee, drie en vier stuks. De hoed van een patriarch heeft 30 kwasten, is echter niet rood, maar groen. Verder zijn bij den patriarch de kwasten met goud doorwerkt en dat is iets heel bijzonders. Bij een aartsbisschop schijnt het aantal kwasten tien te bedragen, terwijl het bij den bisschop slechts zes zijn. Als men op zijn hoed heelemaal geen kwasten heeft, is men er arm aan toe. Wij vreezen, dat men dan op godsdienstig gebied eenvoudig een nul is. Geen kwast — geen godsdienst. Wanneer iemand uit de godsdienstige branche u in het vervolg respect wil inboezemen, dan vergewist u zich eerst, hoeveel kwasten hij op zijn hoed heeft.

Nu wordt echter in Mattheus 23 : 5

van de Farizeën gezegd: „En al hunne werken doen zij, om van de menschen gezien te worden; want zij maken hunne gedenkcédels breed en de kwasten groot.” (Elberf. vert.) Wat zal men daarvan zeggen? Slechts dit: Iemand, die iets om de woorden van Jezus geeft, zal de godsdienstige kwasten en de kwastendragers mijden alleen reeds terwille van dit eene gezegde.

Katholieke heilige en kiespijn

Op haar lijst van zonderlinge heiligen heeft de Katholieke Hiërarchie ook Apollonia geplaatst, de beschermheilige van de tandartsen en de door kiespijn geplaagden. Voordat zij in de derde eeuw in Egypte den martelaarsdood stierf, werden haar — zooals de geschiedenis bericht — alle tanden getrokken. De „Launceston Examiner” schrijft hierover:

„Tanden van heiligen werden als bijzonder kostbare reliquieën aangezien. Paus Sixtus V wees eens door een bul aan, dat alle kerken, die tanden van de heilige Apollonia in hun bezit hadden, deze naar Rome moesten zenden omdat het geheele bezit ten toongesteld kon worden. Ten gevolge van deze oproep arriveerden in het Vaticaan 60 zakken vol tanden.”

In Italië zijn er heden nog menschen, die zoo bijgeloovig zijn, dat zij zich gedurende een jaar voor kiespijn veilig voelen, als zij ter eere van deze heilige een paar kaarsen laten branden.

Ook zonder behulp van den Bijbel moest een weinig menscheijk verstand voldoende zijn, om zich van dergelijke godsdienstige misleiding vrij te maken.

„Consolation”, Strathfield, Australië.

DE WONDEREN VAN DE DIEPTE DER ZEE

Een nieuw diepterecord

De Amerikaansche onderzoekers Dr. William Beebe en Otis Barton behaalden in hun kogelvormige „Bathysphere“, 8 zeemijlen ten Oosten van St. George, een nieuw diepterecord. Zij bereikten een diepte van 765 meter onder de wateroppervlakte. De onderzoekers bleven drie uren onder water en maakten op deze diepte filmopnamen door kwartsglas door middel van sterkstroomschijnwerpers. Zij gaven voortdurend telefonisch een beschrijving van hun ontdekkingen en berichtten, dat het daglicht tot een diepte van 57 meter doordringt en dat op grotere diepte de dieren- en plantenwereld in aantal en schoonheid zoo mooi is als wij ons niet kunnen voorstellen.

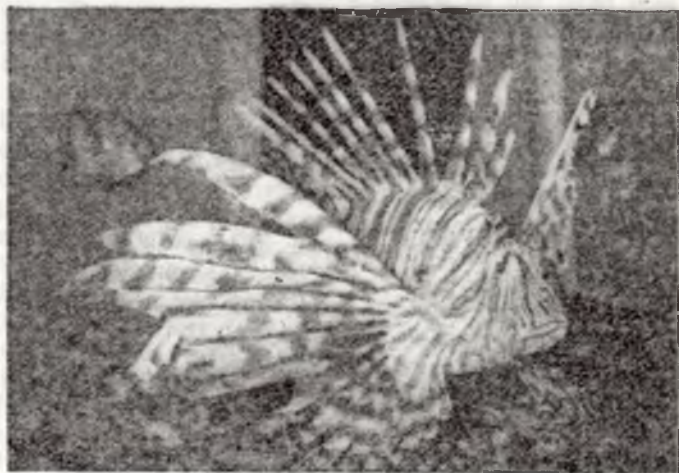
Dr. William Beebe wil zijn poging reeds binnen enkele dagen herhalen en zoo mogelijk op 1000 meter diepte gaan. Het duikapparaat van Barton bestaat uit een volkomen waterdicht afgesloten kogel met een diameter van 1.20 meter, zoodat de beide inzittenden de 3 uren en 5 minuten, gedurende welke zij zich onder water bevonden, in een zeer ongemakkelijke houding moesten doorbrengen.

Over den overvloed van de zich aan hun oogen onthullende wonderen van de diepzee gaf Dr. Beebe de volgende geestdriftige beschrijving:

„De menschelijke taal is te arm, om de heerlijkheid en pracht van de natuur te beschrijven, die ons de diepte tot dusver heeft verborgen. We gingen om 9 uur 's morgens in onze duikgondel, de 400 pond zware pantserdeur werd achter ons gesloten en wij werden langzaam door den kraan van het schip, dat ons begeleidde, te water gelaten. In het begin omringde ons nog het kristalheldere water, waar de zon nog door-

De Zuidamerikaansche soort Hondsvisschen behoort tot de griezelige bewoners der zee. Zij maken ook de riviermondingen der Braziliaansche rivieren onveilig.

„Kalkoenvisch“, een zeer zeldzaam, slechts in tropische wateren voorkomende soort. Deze foto werd in een aquarium te San Francisco genomen.

heen drong, langzamerhand nam het water een grauwe kleur aan, die dan in een ondefinieerbaar blauw overging. Bij 2500 voet, de grootste door ons bereikte diepte, werd het water tenslotte geheel zwart. Op deze diepte was ons duikapparaat aan den enormen druk van 500.000 ton blootgesteld. De temperatuur in de gondel bedroeg 6 graden Celcius. Wij wisten niet, of onze kogel bij een nog hooger en druk verder dicht zou blijven, bovendien raakte onze zuurstofvoorraad op, zoodat wij na een oponthoud van een half uur en een totalen duiktijd van 3 uur en 5 minuten moesten besluiten het teeken tot omhoog halen te geven.

Aan onze geestdriftige blikken trok het leven van de diepzee in zijn honderdvoudige onbeschrijfelijke vormen voorbij. Met behulp van onze sterke schijnwerpers belichtten wij het ons omringende water, waarin nog nooit een zonnestraal was doorgedrongen. Visschen van fantastische, haast niet voor te stellen vormen gleden aan het raam van de gondel voorbij. Wij hebben vele soorten gezien, waarvan de wetenschap nooit had kunnen droomen. Verbaasd was ik over de grootte van de op deze diepte levende visschen, waarvan eenige een lengte van 2 meter bereikten. Toen wij onze schijnwerpers in de donkere diepte van het water doofden, onthulde zich aan ons oog een ander wonder. De zee werd door duizenden dwaallichtjes verlicht, die afkomstig waren van de bewoners der diepzee, waarvan ieder een eigenaardig phosphoriseerend licht uitstraalde, dat misschien zoowel tot verlichting als ook tot aanlokking van buit moest dienen.

Menige visch straalde een zoo helder licht uit, dat onze oogen haast verblind werden, als zoo'n dier in de nabijheid van ons venster kwam. Eenige grootere visschen kwamen met onze gondel in botsing, en wij zagen, hoe zij in stukken uit elkaar spatten. Het mooiste was een visch, die wij op 600 meter diepte zagen. Hij verscheen ons vleeschkleurig en was eveneens met een sterk licht toegerust. Het is jammer, dat wij de dieren niet mee naar de oppervlakte konden brengen, om ze hier aan een wetenschappelijk onderzoek te onderwerpen. De uitvinder van ons duikapparaat wil een speciaal toestel fabricceeren, met behulp waarvan wij de bewoners der diepzee kunnen vangen en ze onder gelijkblijvend en druk mee naar de oppervlakte kunnen nemen.”

HEERLIJKHEID

„De mensch, van eene vrouw geboren, is kort van dagen, en zat van onrust. Want voor eenen boom, als hij afgehouden wordt, is er verwachting, dat hij zich nog zal veranderen, en zijn scheut niet zal ophouden. Indien zijn wortel in de aarde veroudert, en zijn stam in het stof versterft; Hij zal van den reuk der wateren (weder)uitspruiten, en zal eenen tak maken, gelijk eene plant. Maar een man sterft, als hij verzwakt is, en de mensch geeft den geest; waar is hij dan? En hij veroudert als eene verrotting, als een kleed, dat de mot opeet". — Job 14 : 1, 7-10; 13 : 28.

Men hoeft heusch geen filosoof of doctor in de theologie te zijn om de waarachtigheid van deze woorden van den profeet Job te begrijpen, want bijna 6000 jaren heeft de groote Maaier, de Dood, op aarde een rijken oogst gehad. Desondanks gedragen zich enkelen als willen zij den hemel veroveren; zij schep- pen op met hun macht en wijsheid, geven zich een air van goden en houden er van, door de blinde, onwetende massa verheerlijkt en aanbeden te worden. Anderen pralen met hun rijkdom en hun aanzien bij de menschen, alsof de wereld zonder hen niet meer bestaan kan; en wederom anderen geven zich uit als de bevrijders der volkeren en als onbepaalde dictators, die zich bevoegd achten, aan millioenen van hun medemenschen voor te kunnen schrijven, wat zij eten of drinken, en wat zij lezen of spreken of geloo- ven mogen. Deze drie categorieën van geweldigen en machtigen op aarde doen alles wat mogelijk is, om scharen van bewonderaars en aanbidders achter zich aan te laten loopen, de wereld met hun foto's, bustes en standbeelden te „verrijken" en terwijl zij nog leven, den roem- en lauwerkrans om hun hoof- den te laten winden.

Welk een geluk en welk een weldaad voor de verdrukte massa op aarde, dat dit edele gezelschap door de wijze voorziening Jehova's gehinderd wordt hun heerschappij voor eeuwig te vestigen! Zonder twijfel zouden zij, indien het mogelijk was, een po- ging doen, met God een overeenkomst te sluiten ter verkrijging van het eeuwige leven; maar Gods recht- vaardigheid is niet te koop en om deze reden gaf Hij aan Zijn profeet David, den koning van Israël, de opdracht het volgende op te schrijven:

„Waarom zou ik vreezen in kwade dagen, (als) de ongerechten, die op de hielen zijn, mij omringen? Aangaande degenen, die op hun goed vertrouwen, en op de veelheid huns rijkdoms roemen; Niemand van hen zal (zijn) broeder immermeer kunnen ver- lossen: hij zal Gode zijn rantsoen niet kunnen geven; (Want de verlossing hunner ziel is te kostelijk, en zal in eeuwigheid ophouden); Dat hij ook voortaan geduriglijk zou leven, (en) de verderving niet zien. Want hij ziet, dat de wijzen sterven, dat tezamen een dwaas en een onvernuftige omkomen, en hun goed anderen nalaten. Hunne binnenste gedachte is, dat hunne huizen zullen zijn in eeuwigheid, hunne woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hunne namen. De mensch nochtans, (die)

in waarde is, blijft niet; hij wordt gelijk als de bees- ten, (die) vergaan. Deze hun weg is eene dwaasheid van hen; nochtans hebben hunne nakomelingen een welbehagen in hunne woorden. Men zet hen als schap- en in het graf; de dood zal hen afweiden; en de op- rechten zullen over hen heerschen in dien morgen- stond; en het graf zal hunne gedaante verslijten, (elk) uit zijne woning. Maar God zal mijne ziel van het geweld des grafs verlossen, want Hij zal mij op- nemen. Vrees niet, wanneer een man rijk wordt, wanneer de eer van zijn huis groot wordt; Want hij zal in zijn sterven niet met al medenemen, zijne eer zal hem niet nadalen. Hoewel hij zijne ziel in zijn leven zegent, en zij u loven, omdat gij uzelf goed doet; Zoo zal zij (toch) komen tot het geslacht harer vaderen; tot in eeuwigheid zullen zij het licht niet zien. De mensch, (die) in waarde is, en geen verstand heeft, wordt gelijk als de beesten, (die) vergaan". — Psalm 49 : 6-21.

De geschiedenis van deze gewelddadigen is met bloed geschreven, en de Heere zegt, dat Hij hun ge- dachtenis zal uitblusschen en wel voor eeuwig. Na den donkeren nacht van weening, die deze handlan- gers van den Duivel over de aarde gebracht hebben en die reeds vanaf de dagen van Kain, den eersten broedermoordenaar, bestaat, zal Jehova een hel- deren morgen van gejubel en vreugde brengen, waar- bij de oprechten over de goddeloozen zullen triom- feeren en de overhand hebben. Over dezen gelukkigen tijd van Gods Koninkrijk op aarde schrijft de profeet Jesaja: „Ziet, een koning zal regeeren in gerechtig- heid, en de vorsten zullen heerschen naar recht. De dwaas zal niet meer genoemd worden milddadig, en de gierige zal niet (meer) mild geheeten worden" (Jesaja 32 : 1, 5). De getrouwe navolgers van Chris- tus Jezus, die door de godsdienstige, politieke en commercieele machthebbers tot op dezen tijd ver- volgd, mishandeld, opgesloten en gedood worden, zullen voor hun getrouwheid en toewijding aan Jeho- va's Koninkrijk door Hem beloond worden en de zegeningen van eeuwigdurende vrede, geluk en wel- vaart genieten. „Die overwint, zal alles beerven; en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn". — Openbaring 21 : 7.

O. E.

„ER WAS EENS EEN DICTATOR"

ZELF VERNIETIGING?

Jezus Christus zeide aangaande deze „Christelijke” wereld in Mattheüs 7 : 16-20 het volgende: „Aan hunne vruchten zult gij hen kennen. Leest men ook eene druif van doornen, of vijgen van distelen? Alzoo een ieder goede boom brengt voort goede vruchten, en een kwade boom brengt voort kwade vruchten. Een goede boom kan geene kwade vruchten voortbrengen, noch een kwade boom goede vruchten voortbrengen. Een ieder boom, die geene goede vrucht voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen. Zoo zult gij dan dezelve aan hunne vruchten kennen. Hier volgt de laatste vrucht:

„Het is de Atoombom, die meer ontploffingskracht bezit dan twintigduizend ton dynamiet, dat is meer dan tweeduizend maal de kracht van de zwaarste bom, die ooit tevoren werd gebruikt. De nieuwe bom, die thans in practijk wordt gebracht, zal in nog krachtiger vormen worden ontwikkeld. Radio Tokio zei vandaag letterlijk: „De uitwerking van de atoombom strekte zich over alle deelen van Hirosjima uit. De menschen op straat verbrandden levend en zij, die zich binnenshuis bevonden kwamen door den onbeschrijflijken luchtdruk om het leven.”

(„Het Parool” van 7 en 8 Augustus 1945).

Alle weldenkende menschen, waaronder ook vele eerlijke katholieken, zullen met ontzetting hiervan kennis genomen hebben en het zal hun misschien interesseeren hoe in het Vaticaan, de residentie van den z.g. „stedehouder van Christus”, hierover gedacht wordt. Als zij misschien denken, dat het Vaticaan het ook verschrikkelijk vindt en het afkeurt, wat men van een waar navolger van Christus Jezus terecht verwacht, vergissen zij zich. Wij lezen in het dagblad „STRIJDEND NEDERLAND” van 10 Augustus 1945 het volgende:

„Een bericht dat zegt, dat in den boezem van de katholieke geestelijkheid een gevoel van ongerustheid zou heerschen over de nieuwe uitvinding, wordt door een Amerikaanschen correspondent te Rome tegengesproken. Volgens deze, veroordeelt het Vaticaan geenszins het bombardement van Hiroshima met de atoombom.”

In tegenstelling met het bericht uit het Vaticaan lezen wij een stuk in „Vrij Nederland” (Nr. 36) van Augustus 1945, waaruit blijkt, dat er toch nog menschen zijn, die meer eerbied voor het menschelijk leven hebben dan het Vaticaan. Wij lezen: „Een voorwerp ter grootte van een voetbal spat uiteen en vernietigt een stad met 350.000 menschen en alle leven dat daarin is. De terugkeerende piloten, naar alle waarschijnlijkheid jongens, die door hun leeftijd en eenzijdige opleiding nog niet aan een volwassen cultureel verantwoordelijkheidsbesef toe zijn, melden „bevredigend resultaat”

Er zat in dezen oorlog een gruwelijke wetmatigheid, die, telkens de ergste verschrikkingen overtreffend, van Guernica over Rotterdam, Coventry en Londen, Hamburg en Berlijn, eindigde met het atoombommetje, dat Hirosjima vernietigde. Daarmee zijn de meest apocalyptische schrikdroomen van vóór 1940 werkelijkheid geworden! Thans rusten op onze beschadigde planeet de wapens, maar of daarmee ook „de wereldvrede is weergekeerd”, zoals Het Parool schreef, betwijfelen wij. Aan het eind van den oorlog staan wij voor het feit, dat de menschheid zichzelf

technische middelen heeft verschaft, die aan het leven van millioenen en aan de beschaving van eeuwen in enkele seconden een einde kunnen maken. Het beeld van den wereldondergang van Johannes den Evangelist uit het boek der Openbaringen wordt bijna kinderlijk primitief bij deze verfijnde en snelle methode, waarbij de wrekende God der Israëlieten vervangen is door een gumkauwenden Amerikaanschen piloot.

Er zijn dus gelukkig nog menschen, die zuchten en uitroepen over al die gruwelen, die in het midden derzelve gedaan worden (Ezechiël 9 : 4). Uitsluitend dezen zullen uiteindelijk de goddelijke goedkeuring ontvangen. Dat echter de uitwerking van de atoombom in het niet verzinkt vergeleken bij het handelend optreden van Jehova, heeft de laatste schrijver blijkbaar niet geweten. Dan zal zelfs de atoombom vernietigd worden, zooals wij kunnen lezen in Psalm 46 : 9, 10. „Komt, aanschouwt de daden des HEEREN, Die verwoestingen op aarde aanricht; Die de oorlogen doet ophouden tot aan het einde der aarde, den boog verbreekt, en de spies aan twee slaat, de wagenen met vuur verbrandt”. Dat beteekent het einde van alle oorlogswapenen. Ook wat de grondigheid der vernietiging aangaat, moet de atoombom het nog afleggen: „Zoo zegt de HEERE der heirscharen: Ziet, een kwaad gaat er uit van volk tot volk, en een groot onweder zal er verwekt worden van de zijden der aarde. En de verslagenen des HEEREN zullen te dien dage (liggen) van het (eene) einde der aarde tot aan het (andere) einde der aarde; zij zullen niet beklagd, noch opgenomen, noch begraven worden; tot mest op den aardbodem zullen zij zijn”. Ook het Vaticaan zal dit niet overleven: „Huult, gij herders, en schreeuwt, en wentelt u (in de asch), gij heerlijken van de kudde, want uwe dagen zijn vervuld, dat men slachten zal, en van uwe verstrooiingen; dan zult gij vervallen als een kostelijk vat”. — Jeremia 25 : 32—34.

SLECHTS STOMME HONDEN

Twee straatjongens speelden op een weiland met twee honden, die zij een ver weggegooid bal altijd weer lieten ophalen. Aan een van hen behoorde een zwarte en aan de andere een witte hond. Beide honden waren van gemiddelde grootte.

Na een pauze besloten zij, waarschijnlijk uit verveling of moedwil, een hondenoorlog te arrangeeren. Beide straatjongens betrokken hun stellingen en stonden op drie pas afstand tegenover elkaar. Een ieder hield tusschen zijn beenen geklemd zijn hond nog met beide handen vast.

Als op commando begon de oorlogophitserij en deze twee jongens brulden: „Pak hem!” De honden, die voordien zoo vreedzaam met elkaar gespeeld hadden, geraakten in een grenzenloze woede en toen zij plotseling losgelaten werden, stortten zij zich op elkaar en rolden als een kluit over den grond, aldoor maar grauwend en bijtend.

Toen de oorlog geëindigd was, waren beide honden erg toegetakeld. Lachend en een ieder met zijn hond opscheppend trokken de beide jongens op huis aan, gevolgd door hun twee brave, trouwe en moedige honden. Een toeschouwer vroeg aan hen, of zij dan niet bang geweest waren dat de honden zich ook op hen, die toch de schuld van alles waren, gestort konden hebben en hun een les gegeven zouden hebben.

Grijnzend antwoordden zij: „Het zijn toch maar stomme honden.”

„Trost” Nr. 372.

DE GOLVEN VAN DE ZEE

In de machtige golven van de oceanen komt de macht van den verheven Schepper waarlijk tot uitdrukking. Jehova God heeft „aan de zee haar perk gezet, opdat de wateren Zijn bevel niet zouden overtreden; toen Hij de grondvesten der aarde stelde”. (Zie Spreuken 8 : 29). Precies zooals in dit Bijbelwoord duizenden jaren geleden uitgedrukt, is het tegenwoordig nog. Jehova's wetten houden de ontzaglijke watermassa's binnen haar perken.

Hoe de golven ontstaan.

Golven op de oppervlakte van den oceaan worden gewoonlijk door den wind gevormd, die de kleine golfjes in en op elkander blaast, tot het zeer hooge golven worden. De golf ontstaat niet door een voorwaartsche beweging van het water in een soort strooming. Ieder druppeltje water beweegt zich hierbij in werkelijkheid slechts een klein eindje verder en keert tot zijn uitgangspunt terug als de golvenbeweging voorbij is. Als zich dus b.v. bij Calais een golf vormt, die schijnbaar dwars over het Kanaal altijd weer een voortzetting vindt, beteekent dat niet, dat daardoor water van de kust bij Calais naar de kust bij Dover wordt gebracht. De geweldige kracht, die de golven hebben, wordt pas dan openbaar, als de golf op iets stoot, bijvoorbeeld op een schip. Als de normale op- en neergaande beweging van het schip zich niet meer aan de golven kan aanpassen, wordt een deel der golven door het schip gebroken. Of zij storten door het geweld van den wind tengevolge van hun eigen hoogte ineen.

Uit de berekeningen kan men opmaken, dat de golven bij een zekere hoogte een kracht ontwikkelen, die storend op de golf werkt. Daardoor is haar hoogte beperkt. Zooals wordt geschat, is dit bij een golvenhoogte van ongeveer 18 tot 24 Meter het geval. Deze regel vindt echter geen toepassing op die golven, die door zee-aardbevingen of andere krachten, buiten den wind om, ontstaan.

De hoogte der golven.

Uit nauwkeurige onderzoekingen in het Kanaal is gebleken, dat de golven daar zelden hooger dan ongeveer 4.5 m, ten hoogste echter 5.5 m zijn.

De golven in de Noordzee en in de Middellandsche Zee zijn zelden hooger dan ongeveer 3,5 m. Men komt gemakkelijk tot een overdreven voorstelling van de hoogte die een golf bereikt, omdat zelfs kleine golven, als zij breken, haar water tot een verbazende hoogte doen opsplatten. Aan de Bisschopsrots op de Scilly-eilanden werden b.v. kiezelstenen door de golven 82 meter hoog op het platvorm van den vuurtoren geslingerd. Om de hoogste golven te doen ontstaan, is echter een zeeoppervlakte van meer dan 100 km noodig. Op de binnenzeeën zijn de golven daarom gewoonlijk veel lager dan op den oceaan.

De hoogste golven die op de wereldzeeën te vinden zijn, ontstaan waarschijnlijk niet door een enkelen storm, maar door een opvolging van stormen. Op de open zee worden de golven vanuit het eene stormgebied in het andere voortgeplant, en passeeren hierbij vaak naar verhouding rustige zones. De hoogste golven zijn waarschijnlijk in de eenzame wateren tusschen Zuid-Afrika en Australië, waar de westenwinden ononderbroken vier maanden lang waaien. Men meent dat de golven daar een hoogte van 18 meter bereiken; maar ook dit getal wordt betwijfeld en overdreven genoemd door hen, die precies vastgesteld willen hebben, dat de golven daar slechts zelden 13 meter hoog worden. Men zegt dat bij hoogere golven het water zich zoo vlug moet bewegen — om den grondslag van de golf te vormen — dat de koppen van de golven dan waarschijnlijk door het geweld van den wind uit elkaar geslagen worden. De golfbeweging zelf kan zich met een snelheid van 80 km per uur voortplanten en slechts weinig golven bewegen zich zoo langzaam, dat een schip, ook wanneer het zeer snel kan varen, er gelijken tred mee kan houden.

Het geweld van de golven.

Het geweld van de aanstormende golven kan men zich niet voorstellen. Wee het schip, waar zij overheen slaan! Zij kunnen onder bepaalde omstandigheden alles op het dek verbuigen, breken en verwoesten.

Over een stormachtig binnenloopen in Rio de Janeiro schreef onlangs een vriend van de Vertrouwing het volgende bericht:

„Op Zondag, 11 Juni, hadden wij sterken Oostenwind, die reeds een dag eerder windsterkte 10 bereikt had. Zondags vroeg werden alle luiken gesloten. Het werd bekend, dat wij bij het binnenloopen in de haven van Rio de Janeiro den wind in de zij zouden hebben. Alles wat zich eenigszins op de been kon houden was op dek en men wachtte in spanning op het oogenblik, waarop het schip zou keeren. Nu was het zoover! De op- en neergaande bewegingen van het schip veranderden op hetzelfde moment in zijdelingsche zwenkingen en wij lagen haast vlak op het water, zoodat het water reeds over de reeling sloeg, die anders 10 meter boven het water uitstak. Het duurde ongeveer 15 minuten. De zieken in de hutten werden haast door den schrik gezond. De koffers rolden heen en weer. Servies en andere voorwerpen kletterden tegen den grond. Het schip kraak-

te alsof het door midden zou breken. Een man werd tegen de reeling aangekwakt, zoodat men hem bewusteloos moest wegdragen. De golven bulderden tegen de kust, als werd met de zwaarste granaten geschoten. Voor ons schip spatten de golven over een breedte van 50 meter als één schuimende massa uiteen. Het was een grandioos schouwspel, wel het interessantste van de geheele reis. En plotseling de grootste rust: In de haven van Rio de Janeiro."

Gaan heden niet onrecht en geweld als bruisende dreigende golven te keer? „Doch de goddeloozen zijn als eene voortgedrevene zee, want die kanniet rusten, en hare wateren werpen slijk en modder op. De goddeloozen, zegt mijn God, hebben geen vrede." (Jesaja 57 : 20, 21). Met deze duivelsche machten van ruw geweld zal God nooit vrede sluiten, hun ook geen vrede geven en nog minder door hen vrede voor de volkeren tot stand brengen. Veeleer zullen deze machten door Hem, aan Wien ook „storm en zee gehoorzaam zijn" verdwijnen; en dat is, wat de Bijbel bedoelt, wanneer hij zegt: „en de zee was niet meer". — Openbaring 21 : 1.

„Die met schepen ter zee afvaren, handel doende op groote wateren; Die zien de werken des Heeren, en Zijne wonderwerken in de diepte. Als Hij spreekt, zoo doet Hij eenen stormwind opstaan, die hare golven omhoog verheft. Zij rijzen op naar den hemel; zij dalen neder tot in de afgronden; hunne ziel versmelt van angst. Zij dansen en waggelen als een dronken man, en al hunne wijsheid wordt verslonden. Doch roepende tot den HEERE in de benauwdheid, die zij hadden, zoo voerde Hij hen uit hunne angsten. Hij doet den storm stilstaan, zoodat hunne golven stilzwijgen. Dan zijn zij verblijd, omdat zij gestild zijn, en dat Hij hen tot de haven hunner begeerte geleid heeft. Laat hen voor den HEERE Zijne goedertierenheid loven, en Zijne wonderwerken voor de kinderen der menschen". — Psalm 107 : 23-31.

GLOBETROTTERS ONDER DE VOGELS

Het uithoudingsvermogen, dat vele Noord-Amerikaansche vogels tijdens hun verre reizen toonen, is bewonderenswaardig; maar toch is er een soort vogel, die alle andere overtreft. Dit is de zeezwaluw, die ook de „Kampioen-globetrotter en lange afstands-vlieger in de vogelwereld" genoemd wordt. De naam van deze vogelsoort is zeer treffend; want hun rijk is rondom de Noordpool en hun nesten liggen, als de omstandigheden het toelaten, zoo ver mogelijk naar het Noorden.

Zoodra de jongen kunnen vliegen, verdwijnen de Canadeesche en Groenlandsche zeezwaluwen van hun broedplaatsen en zijn enkele maanden later in Afrika aan te treffen. Daadwerkelijk heeft een zeezwaluw de langste vlucht afgelegd, die men ooit bij een vogel kon controleren. Zij vloog in drie maanden van de kust Labrador tot aan de Niger-rivier in West-Afrika.

Men gelooft, dat deze zwaluwen een bepaalde route volgen langs de Westelijke kust van Spanje naar Afrika. Op de terugreis vliegen enkele, zooals men beslist weet, langs de Oostkust van Zuid-Amerika. Deze globetrotters reizen vele duizende kilometers en komen in den loop van een jaar in vier verschillende werelddelen.

Terug aan den afzender

Het insluiten van *Aanhalingen uit de Bijbel* is niet geoorloofd.

C. 113

HAAST NIET TE GELOOVEN

Zij, die veel post ontvangen, weten, dat er in Nederland een postcensuur bestaat. Een bevoegde ambtenaar opent de brieven om zich van den inhoud op de hoogte te stellen en deze, als zij niet aan de eischen voldoen, aan den afzender terug te sturen. Aan zoo'n brief wordt dan een klein briefje gehecht, waarop genoteerd staat om welke reden deze brief afgekeurd is.

Een poosje geleden stuurde iemand een brief aan een familielid, en daar beiden christelijk zijn, haalde hij in zijn brief het een en ander uit den Bijbel aan. Hij kon zijn oogen niet gelooven, toen hij den brief terug kreeg met de opmerking van de postcensuur: „Aanhalingen uit den Bijbel zijn niet geoorloofd".

Daar wij overtuigd zijn, dat er hier in het vrije, democratische en „christelijke" Nederland met ons nog duizenden menschen zijn, die zoiets voor onmogelijk houden, hebben wij het door de postcensuur bijgevoegde briefje eveneens gepubliceerd. Wij weten niet of het hierbij om een bepaling van de post of slechts om een aanmatiging van een anti-christelijken ambtenaar gaat, maar in beide gevallen is het even verschrikkelijk. Zou misschien de betreffende ambtenaar nog niet gezuiverd zijn en denken, dat *nog steeds de bepalingen van de dictatuur gelden?*

DE „WACHTTOREN"

Ondervindt U verlichting en vreugde door het lezen van de *Vertrouwing*? Dan kunt U ervan verzekerd zijn, vreugde en voordeel te verkrijgen door het lezen van het zuster-tijdschrift *De Wachttoeren*, uitgegeven door hetzelfde Genootschap. Dit tijdschrift wordt uitgegeven met het doel, de menschen in staat te stellen, Jehova God en Zijn voornemen, zooals dit in den Bijbel vervat is, te leeren kennen. Het publiceert Bijbelsche onderwijzingen, speciaal bestemd om Jehova's getuigen en alle menschen van goeden wil behulpzaam te zijn. Het voorziet in een systematische Bijbelstudie voor al zijn lezers en het Genootschap zorgt voor andere lectuur, om hen bij dergelijke studiën behulpzaam te zijn. Het publiceert geschikt materiaal voor radiouitzendingen en andere middelen voor openbare onderwijzing in de Schriften. Het houdt zich nauwgezet aan den Bijbel als autoriteit voor al zijn uitspraken. Het is geheel vrij en afgescheiden van alle godsdiensten, partijen, sekten of andere wereldsche organisaties. Zonder voorbehoud is het geheel vóór het Koninkrijk van Jehova God onder Christus, Zijn geliefden Koning. Het is niet dogmatisch, maar noodigt uit tot zorgvuldig en kritisch onderzoek van zijn inhoud in het licht van de Schrift. Het laat zich niet met twistgeschrijf in en zijn kolommen staan voor persoonlijkheden niet open. *De Wachttoeren* is een tijdschrift van 16 bladzijden, dat twee keer per maand verschijnt. De bijdrage voor een jaar-abonnement van 24 exemplaren is f 6.—. Zendt Uw bestelling aan „Watchtower" • Amsterdam-Z. Postbox 5021.

Vraag: Is voor Jehova's getuigen de Bijbel niet een soort „onfeilbare paus”, en is daardoor hun Bijbelstudie ook niet een soort afgodendienst?

Antwoord: Als men zoiets hoort, komt onmiddellijk de vraag op: Is de Bijbel Gods Woord of het woord van een afgod?

Wie hem als Gods Woord erkent en dienovereenkomstig handelt, dient niet den Bijbel maar Jehova God Zelf.

Slechts een dwaas zou een lamp tot zijn God maken; maar wederom zal slechts een dwaas beweren, dat het zonder lamp beter gaat, als hij een donkeren, met vele hindernissen bezaaiden weg moet gaan. Zoo is de Bijbel geen God maar een lamp. „Uw woord is eene lamp voor mijnen voet, en een licht voor mijn pad” - Psalm 119:105.

Het is geen nieuwe, door Jehova's getuigen uitgevonden methode, om onderwijzingen aangaande Gods wil in Gods woord te zoeken. Jezus zelf beriep zich op datgene, wat „geschreven staat” (Mattheüs 4: 7). Hierbij is het echter noodig, het woord der waarheid op de juiste wijze te gebruiken. Wanneer b.v. de Duivel den Heere verleiden wil, Zich van de tinne des tempels te storten en hierbij Psalm 91 : 11, 12 aanhaalt, dan beteekent dit het misbruiken van een Bijbelwoord.

Waarom zou men zich echter moeten houden temidden van tegenstrijdige menschelijke meeningen, indien God ons niet Zijn Woord gegeven had? Zou een mensch niet zijnen God vragen? Op spiritistische wijze kan hij dit niet doen; want dan zou hij inplaats van met God slechts met de demonen in verbinding komen, wat ten eerste door Gods Woord en ten tweede door een tweeduizendjarige ondervinding bewezen wordt. Doordat een mensch „in het boek des HEEREN zoekt”, vraagt hij God op de juiste wijze.

„Zoekt in het boek des Heeren, en leest; niet een van dezen zal er feilen, het eene noch het ander zal men missen; want mijn mond zelf heeft het geboden”. — Jesaja 34 : 16.

Voor al katholieken komt het vaak vreemd voor, dat een mensch uitsluitend op Gods Woord, den Bijbel, steunt. Voor de katholieke kerk is de Bijbel naar verhouding slechts onbelangrijk en bijzaak. Zij heeft de menschen ervan afgehouden de Heilige Schrift ijverig te bestudeeren en daarom kan men haast van geen één katholiek zeggen, wat van Timotheüs en van andere getrouwe mannen Gods gezegd werd, nl. dat zij „van kinds af de heilige Schriften geweten hebben” (2 Timotheüs 3 : 15). Men lette er op, dat tegen Timotheüs verder gezegd werd: „Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot leering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; Opdat de mensch Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust”. — 2 Timotheüs 3 : 16, 17.

Uit het leven van de eerste Christenen weten wij niet veel, maar dit ééne weten wij, dat zij zeer ijverig en zelfs dagelijks de Heilige Schrift onderzochten (Handelingen 17 : 11). Toen dan de afval kwam en langzamerhand de katholieke kerk ontstond, werd Gods Woord terzijde gelegd en kwam aan den ketting.

Enkelen zijn van meening, dat zij dat, wat God van ouds heeft laten opteekenen, kunnen negeren en dat God hun een extraboodschapper zal sturen, mogelijk direct van den hemel. Een soortgelijke extra-onderwijzing wilde, in een gelijkenis, de „rijke man”, die door het buiten beschouwing laten van Gods Woord in een benarde positie geraakt was, zijn „broeders” verschaffen. Hij verzocht, dat men een boodschapper zou sturen, opdat hij hun „dit betuige”, of ernstig waarschuwe, dat zij niet in denzelfden toestand zouden geraken, waarin de „rijke man” door zijn goddelooze handelwijze gekomen was. Maar inplaats dat zoo'n extra-boodschapper gestuurd werd, om hen de boodschap op deze opzienbarende wijze over te brengen, was het antwoord: „Zij hebben Mozes en de profeten, dat zij die hooren” (Lukas 16 : 29). Dat wil zeggen: Zij moesten zich aan dat houden, wat van ouds door mannen geschreven werd, die niet hun eigen wijsheid verkondigden, maar woorden spraken, die God hun in der mond gelegd had. — 2 Petrus 1 : 21; Jeremia 1 : 9.

Als de apostel Johannes ons in 1 Johannes 5 : 21 vermaant: „Bewaart uzelf van de afgoden”, dan heeft hij zeker niet

bedoeld: „Bewaart uzelf van den Bijbel”; want met een dergelijke aansporing zou hij zijn broeders direct in de geestelijke woestijn gestuurd en hen aan het verderf overgeleverd hebben.

De tegenwoordige „Christenheid” komt om door gebrek aan kennis, omdat zij de boodschap der waarheid niet gelooft. Deze boodschap der waarheid is echter uitsluitend op Gods Woord den Bijbel gebaseerd, zooals wij kunnen lezen in Romeinen 10 : 17: „Zoo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods”.

Vraag: Enkele menschen beweren dat de oprichting van Gods Koninkrijk door den wereldoorlog en door andere zelfzuchtige daden en conflicten een vertraging ondervonden heeft. Voor hoe lang zal de oprichting van dit Koninkrijk uitgesteld zijn?

Antwoord: Menschen hebben met de oprichting van Gods Koninkrijk in het geheel niets te maken en deze is dus van alles wat op de aarde gebeurt volkomen onafhankelijk en kent geen vertraging of belemmering. In Daniël 2 : 44 wordt er ons uitdrukkelijk op gewezen, dat God Zelf de Oprichter van dit Koninkrijk is. In Handelingen 15 : 18 lezen wij: „God zijn al Zijne werken van eeuwigheid bekend”. Jehova wist reeds lang geleden, wanneer de oprichting van Zijn Koninkrijk zou plaatsvinden en precies op dit bepaalde tijdstip zal dat gebeuren. De geestelijkheid heeft de menschen wijsgemaakt, dat zij aan de oprichting van dit Koninkrijk moesten medewerken; zij denken dit te bereiken door de oprichting van een Volkenbond en door andere politieke verbonden en uitvindingen. Zoo'n beweging is geheel en al onbijbelsch en is een kleineering van het verheven en grootsche voornemen van den Almachtigen God, Wiens voornemen door niets maar dan ook door niets gedwaarsboemd of vertraagd kan worden. In den tegenwoordigen tijd van ellende en ongerechtigheid wordt een ieder voor de keuze geplaatst, nl. zich geheel aan Jehova en Zijn Koninkrijk te wijden en dit te bewijzen door zich buiten alle politieke, godsdienstige en commercieele organisaties en plannen te houden en uitsluitend op Jehova's beloften opgeteekend in Zijn Woord te vertrouwen, of zijn heil van de een of andere politieke, en godsdienstige organisatie te verwachten en daardoor zijn oogen voor de groote Bijbelsche waarheden te sluiten. God Zelf noodigt de menschen uit deze keuze te doen. In Openbaring 22 : 11 lezen wij hierover: „Die onrecht doet, dat hij nog onrecht doe; en die vuil is, dat hij nog vuil worde; en die rechtvaardig is, dat hij nog rechtvaardig worde; en die heilig is, dat hij nog geheiligd worde”. Dit groote scheidingswerk, dat door Christus Jezus het scheiden der menschen in „schapen en bokken” genoemd wordt, kenmerkt den tegenwoordigen tijd. Gedurende dit scheidingswerk wordt beslist, wie voor dit heerlijke Koninkrijk in aanmerking komt en wie niet: „Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijne rechter (hand zijn): Komt, gij gezegenden Mijns Vaders, beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld” (Mattheüs 25 : 34). Weldra zal ook dit werk geëindigd zijn en dan zal God gelijk als vroeger bij den zondvloed handelend optreden en de onrechtvaardigen en vuilen, die voor al die oorlogen en goddelooze toestanden verantwoordelijk zijn, van den aardbodem uitroeien (Spreuken 2 : 21, 22). Inplaats dat deze toestanden dus een vertraging zijn voor de oprichting van Zijn Koninkrijk, helpen zij mede, diegenen te identificeeren, die van de aarde verdwijnen moeten.

Vraag: Hoe moet Psalm 72:7 begrepen worden, waar staat: „In zijne dagen zal de rechtvaardige bloeien, en de veelheid van vrede, totdat de maan niet meer zij”?

Antwoord: In den Engelschen Bijbel luidt deze tekst: „In zijn dagen zal de rechtvaardige bloeien; en overvloed van vrede, zoolang de maan bestaat”. Dit is een van de vele beeldspraken, waarvan de Bijbel zich bedient, om den nadruk te leggen op den eeuwig duur van deze heerschappij des vredes en der gerechtigheid, omdat de maan elke maand weer nieuw is (nieuwe maan). Gods rijk der gerechtigheid op aarde, zal volgens Zijn woord nooit eindigen.